

Den 101. Internationale Arbejdskonference i Genève 2012

Indholdsfortegnelse

1. INDLEDNING	2
2. GENERELT OM ARBEJDSKONFERENCEN 2012.....	2
A) ARBEJDSKONFERENCENS DAGSORDEN 2012	2
B) ARBEJDSKONFERENCENS SAMMENSÆTNING OG LEDELSE	2
C) REGERINGENS MANDATNOTITS FOR DEN 101. INTERNATIONALE ARBEJDSKONFERENCE	3
D) DEN DANSKE TREPARTSDELEGATION 2012	3
E) KONFERENCENS ÅBNING.....	4
F) VALG AF NY GENERALDIREKTØR FOR ILO.....	4
E) NEDSÆTTELSE AF KONFERENCENS KOMITÉER.....	5
F) HIGH-LEVEL PANELDISKUSSION: ERFARINGER FRA KRISEN MED FOKUS PÅ GLOBAL JOBS PACT”.....	6
G) KONFERENCES HOVEDTALERE	6
H) GENERELDIREKTØRENS RAPPORT OM SITUATIONEN I DE BESATTE OMRÅDER.....	7
3. KOMITÉEN TIL PRØVELSE AF DELEGATIONER OG DERES SAMMENSÆTNING.....	8
4. FINANSKOMITÉEN	8
5. KOMITÉEN OM GENNEMFØRELSE AF KONVENTIONER OG HENSTILLINGER (APPLIKATIONSKOMITÉEN)	8
6. KOMITÉEN OM UNGES BESKÆFTIGELSE	14
7. KOMITÉEN OM GRUNDLÆGGENDE SOCIALE BESKYTTELSESSYSTEMER.....	16
8. KOMITÉEN OM FUNDAMENTALE PRINCIPPER OG ARBEJDSRETTIGHEDER	17
9. SÆRSKILT BEHANDLING AF MYANMAR/BURMA	19
BILAG 1: MARIE-LOUISE KNUPPERTS (LO) TALE VED KONFERENCEN	22
BILAG 2: DEN INTERNATIONALE ARBEJDSORGANISATIONS FORMÅL OG STRUKTUR	24
BILAG 3: FORTEGNELSE OVER MEDLEMMERNE AF DEN INTERNATIONALE ARBEJDSORGANISATION.....	27
BILAG 4: OVERSIGT OVER VEDTAGNE KONVENTIONER, DER ER RATIFICERET AF DANMARK.....	28
BILAG 5. PRÆSENTATION AF ILO’S NYE GENERALDIREKTØR GUY RYDER.....	33
BILAG 6: ILO’S ANBEFALINGER GRUNDLÆGGENDE SOCIALE BESKYTTELSESSYSTEMER.....	34
BILAG 7: MANDATNOTITSEN 2012.....	41

1. Indledning

Den 101. Internationale Arbejdskonference blev afholdt i Genève fra den 30. maj til den 14. juni 2012.

Denne beretning gengiver i det væsentligste konferencens diskussioner og resultat. Det gælder diskussionerne i forhold til såvel komitébehandlingen, som i plenarsamlingen. Beretningen er efter sædvanlig praksis udarbejdet med bidrag fra de deltagende regeringsrepræsentanter og dermed med bidrag fra de ressortministerier, som har dækket de enkelte komitéer. Ligeledes har udkastet til beretning været i høring hos medlemmerne i Det faste ILO-udvalg.

Det skal dog understreges, at beretningen alene er et resumé og ikke en udtømmende beskrivelse af konferencens forløb. Mere detaljerede oplysninger (referater m.v.) kan hentes på ILO's hjemmeside på internettet: www.ilo.org

Danmark havde i år en ganske særlig rolle under Arbejdskonferencen. Danmark blev sidste år valgt ind i ILO's Styrelsesråd for perioden 2011-14 og besad desuden EU formandskabet under dette års konference. Danmark stod således for at afholde og afvikle en række EU-koordineringsmøder, ligesom Danmark stod for at afgive EU's indlæg. Det forberedende arbejde foregik i nært samarbejde med den faste EU delegation i Genève samt med hjælp fra tilrejsende repræsentanter fra EU-kommissionen.

Jørgen Rønnest, Dansk Arbejdsgiverforening, er ligeledes valgt ind i ILO's styrelsesråd som arbejdsgiverrepræsentant for perioden 2011-14.

2. Generelt om Arbejdskonferencen 2012

A) Arbejdskonferencens dagsorden 2012

Konferencens dagsorden så ud som følger:

- Rapporter fra ILO's Styrelsesråds formand og fra ILO's Generaldirektør
- Behandling af finansielle og administrative spørgsmål
- Komitéen for gennemførelse af konventioner og henstillinger (Applikationskomitéen)
- Komité om grundlæggende sociale beskyttelsessystemer
- Komité om unges beskæftigelse
- Komitéen om grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet
- Særlig behandling af Myanmar/Burma

B) Arbejdskonferencens sammensætning og ledelse

Der var registreret 5327 deltagere til konferencen (personer, som repræsenterer enten regeringer, arbejdsgiver- eller arbejdstagerorganisationer, internationale organisationer eller NGO'er). Det reelle deltagerantal var dog lidt lavere, da ikke alle var mødt frem.

I alt 170 lande ud af ILO's medlemskreds på 185 lande var repræsenteret samt en række observatører, herunder fra EU, Vatikanet, de palæstinensiske selvstyreområder og ikke-statslige organisationer.

Konferencen valgte Dr. Rafael Francisco Albuquerque de Castro (vicepræsident i Den Dominikanske Republik) som sin formand. De valgte næstformænd var Hr. Sukayri (regeringsrepræsentant), Jordan, Hr. Matthey (arbejdsgiverrepræsentant), Schweiz, og Hr. Atwoli (arbejdstagerrepræsentant), Kenya.

C) Regeringens mandatnotits for den 101. Internationale Arbejdskonference

For ottende år i træk havde regeringen udarbejdet en "mandatnotits" som instruktion til de danske regeringsrepræsentanter på konferencen.

Notitsen beskriver kort konferencens dagsordensmøder og baggrundsinformation om ILO. Notitsen indeholder endvidere danske holdninger til dagsordensmøderne (holdninger fra såvel danske parter som den danske regering). Beretningen findes som bilag 7 til denne beretning.

Mandatnotitsen blev forud for konferencen godkendt af Beskæftigelsesministeren og herefter sendt til orientering til arbejdsmarkedets parter i Det faste ILO-Udvalg (LO, DA, KL, FTF og AC) samt til Folketingets Arbejdsmarkedsudvalg.

D) Den danske trepartsdelegation 2012

Regeringsrepræsentanter og -rådgivere:

- *Ambassadør* Steffen Smidt fra FN-Missionen i Genève, delegationsleder og regeringsrepræsentant.
- *Amb. Råd.* Torben Lorentzen, FN-Missionen i Genève, regeringsrepræsentant og stedfortrædende delegationsleder (Applikationskomitéen)
- *Attaché* Malene Axelsen Mundt, FN-Missionen i Genève, rådgiver (Applikationskomitéen)
- *Sekretariatschef* Agnete Andersen, rådgiver (Komitéen om grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet)
- *Fuldmægtig* Zenia J. Liljeqvist, rådgiver og stedfortrædende regeringsrepræsentant, Beskæftigelsesministeriet (Komitéen om grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet)
- *Specialkonsulent* Susanne Christensen, Beskæftigelsesministeriet, rådgiver (Komitéen om grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet)
- *Fuldmægtig* Lis Witsø-Lund, Beskæftigelsesministeriet, rådgiver (Komitéen om social protection floors)
- *Specialkonsulent* Torben S. Hede, Social- og Integrationsministeriet, rådgiver (Komitéen om social protection floors)
- *Specialkonsulent* Lars Thøgersen, Social- og Integrationsministeriet, rådgiver (Komitéen om social protection floors)
- *Chefkonsulent* Vibe Westh, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, rådgiver (Komitéen om unges beskæftigelse)

- *Fuldmægtig* Bircan Eker, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, rådgiver (Komitéen om unges beskæftigelse)
- *Kontorchef* Lone Henriksen, Beskæftigelsesministeriet, stedfortrædende regeringsrepræsentant.
- *Rådgiver* Michael Berner, FN-Missionen i Genève, bistod regeringsdelegationen
- *Praktikant* Johan Bavnhøj, FN-Missionen i Genève, bistod regeringsdelegationen.
- Grønlands Selvstyre deltog i dagene 30. maj- 5. juni 2012 ved *fuldmægtig* Trine Søgaard Jørgensen.

Arbejdstagerdelegation:

- *LO-sekretær* Marie-Louise Knuppert, LO, stedfortrædende arbejdstagerrepræsentant (Komitéen om grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet)
- *International konsulent* Jens Erik Ohrt, LO, arbejdstagerrepræsentant (Applikationskomitéen)
- *Konsulent* Jørgen Holst, FTF, rådgiver (Komitéen om social protection floors)
- *Ungdomskonsulent* Mathias Askholm, HK, rådgiver (Komitéen om unges beskæftigelse)
- *Konsulent* Jørgen Assens, Udlandssekretariatet, aflagde konferencen et besøg
- *Ungdomskonsulent* Nanna Biener, 3F, aflagde konferencen et besøg
- *Ungdomsansvarlig* Christina Roslundh, Fag- og Arbejde – FOA, aflagde konferencen et besøg
- *Ungdomsansvarlig* Casper Jarlstadt, Dansk Metal, aflagde konferencen et besøg
- *Afdelingsleder* Bernt Fallenkamp, LO, aflagde konferencen et besøg.

Arbejdsgiverdelegation:

- *Ansættelsesretschef* Flemming Dreesen, DA, arbejdsgiverrepræsentant (Applikationskomitéen og Komitéen om social protection floors)
- *Vicedirektør* Jørgen Rønnest, DA, stedfortrædende arbejdsgiverrepræsentant (Komitéen om grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet og Komitéen til prøvelse af delegationer og deres sammensætning)
- *Chefkonsulent* Henning Gade, DA, rådgiver (Komitéen for unges beskæftigelse)
- *Chefkonsulent* Henrik Schilder, KL, rådgiver (Applikationskomitéen).

På den 78. konferencese session i 1991 blev der vedtaget en resolution, der opfordrede medlemslandene til at lade kvinder være repræsenteret i delegationerne til arbejdskonferencen med mindst 1/3. I den danske delegation indgik 23 personer, hvoraf 10 var kvinder, altså ca. 43 pct.

E) Konferencens åbning

I overensstemmelse med ILO's Forretningsorden for den Internationale Arbejdskonference blev konferencen åbnet af den valgte formand for ILO's Styrelsesråd, hr. Greg Vines fra Australien. Konferencens første opgave var at vælge konferencens formand og tre næstformænd, se ovenfor under punktet Arbejdskonferencens sammensætning og ledelse.

F) Valg af ny generaldirektør for ILO

Sidste efterår 2011 meddelte ILO's siddende generaldirektør, Juan Somavía, at han agtede at træde tilbage efter et år. Chileneren Juan Somavía har været generaldirektør siden marts 1999 og blev senest genvalgt i 2008 for endnu en femårig periode. Arbejdskonferencen i år var

derfor præget af afskedshøjtideligheder for Juan Somavia, som ved sin tilbagetræden har været generaldirektør for ILO i mere end 13 år.

Den 28. maj 2012 blev der på et ekstraordinært ILO-Styrelsesrådsmøde valgt ny generaldirektør. Det skete efter en ny vedtaget procedure, hvor samtlige kandidater var igennem en offentlig høringsrunde forinden. Der var opstillet 9 kandidater (8 mænd og 1 kvinde), heraf 3 kandidater opstillet af EU-lande. Den nye procedure havde til formål at fremme en fair og transparent proces med henblik på at finde den bedst kvalificerede person til posten.

Hr. Guy Ryder blev valgt som ILO's nye generaldirektør for de kommende 5 år, med virkning fra oktober 2012. Britten Guy Ryder har tidligere været chef for den internationale fagbevægelse, ITUC og kommer fra jobbet som assisterende generaldirektør i ILO. Ryder var opstillet af medlemmer i arbejdstagergruppen. En præsentation af Guy Ryder findes som bilag 5 til denne beretning.

E) Nedsættelse af konferencens komitéer

Efter proceduren i konferencens forretningsorden vedtog konferencen at nedsætte følgende komitéer:

1. Komitéen til prøvelse af delegationer og deres sammensætning (Credentials Committee)

Denne komité behandler i sin rapport til konferencen spørgsmål om medlemsstaternes nomineringer af delegerede til konferencen og klager herom.

2. Finanskomitéen

Finanskomitéen behandler spørgsmål i forhold til ILO's finanser og budget, herunder fastsættelse af medlemsstaternes bidrag. ILO's budget og program er 2-årigt. Det seneste budget og program for 2012-2013 blev vedtaget sidste år på den 100. Internationale Arbejdskonference.

3. Komitéen for gennemførelse af konventioner og henstillinger (Applikationskomitéen)

Applikationskomitéen er et fast punkt på konferencens dagsorden. Her gennemgås rapporter fra medlemslandene om deres gennemførelse af ILO's konventioner, herunder manglende gennemførelse eller manglende afrapporteringer. Ekspertkomitéens rapport danner grundlaget for komitéens arbejde, mens det er arbejdsmarkedets parter, der udvælger 25 individuelle landesager til særlig gennemgang.

4. Komitéen om unges beskæftigelse

I denne komité var ungdomsarbejdsløshed og –beskæftigelse til en generel diskussion. Diskussionen lå i forlængelse af den generelle diskussion sidst taget i 2005, hvor konferencen dengang godkendte en resolution om ungdomsarbejdsløshed. Emnet var sat på dagsordenen i lyset af den nuværende globale finansielle og økonomiske krise.

5. Komitéen om grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet

Diskussionen i denne komite omhandlede de fire hovedaspekter, som er omfattet af ILO's kernekonventioner om grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet:

1. Foreningsfrihed og retten til kollektive forhandlinger.
2. Afskaffelse af alle former for tvangsarbejde.
3. Afskaffelse af børnearbejde.
4. Afskaffelse af diskrimination i forhold til ansættelser og på arbejdspladsen.

Målet var at give ILO en bedre forståelse for medlemsstaternes behov og forskellige omstændigheder og at sikre, at målene for disse fundamentale principper og rettigheder kunne realiseres, bl.a. med henblik på vedtagelse af en overordnet handlingsplan med prioriteter for perioden 2012-16.

6. Komitéen om grundlæggende sociale beskyttelsessystemer

Denne komité havde til opgave at arbejde videre med de konklusioner vedrørende social sikkerhed og social beskyttelse, som blev vedtaget under Arbejdskonferencen sidste år. Her havde Arbejdskonferencen indstillet, at ILO skulle udarbejde en henstilling, der opfordrede medlemsstaterne til at skabe sociale sikkerhedssystemer, dog tilpasset det enkelte lands forhold.

7. Udvælgelseskomitéen (Selection Committee)

Den såkaldte udvælgelseskomité beskæftiger sig med afviklingen af Arbejdskonferencen, særligt i relation til tidsplaner, organisering mv. Komitéen er en fast komité ifølge forretningsordenen bestående af de 56 styrelsesrådsmedlemmer for ILO.

Udvælgelseskomitéen havde dette år en særlig opgave, da ILO's styrelsesråd havde sat Myanmar/Burma på dagsordenen med henblik på at genoverveje ILO's to resolutioner om landet. ILO-Resolutionerne om Myanmar/Burma blev behandlet i denne komité.

F) High-Level paneldiskussion: Erfaringer fra krisen med fokus på "Global Jobs Pact"

En paneldiskussion fandt sted i plenarsalen den 12. juni og gav mulighed for en mere uformel og dialogpræget diskussion af krisens udfordringer og ILO's rolle i forhold hertil.

Paneldiskussionen fokuserede særligt på de erfaringer, de forskellige lande kunne videregive fra deres arbejdsmarked i relation til krisen, og på krisens særlige betydning i forhold til ungdomsarbejdsløshed.

Denne paneldebat havde deltagelse af en række ministre og regeringsrepræsentanter fra forskellige regionale områder, dog bemærkes, at hverken EU eller EU's medlemsstater var repræsenteret (emnet taget i betragtning). Også repræsentanter fra arbejdsmarkedets parter deltog. Paneldebatten blev styret af BBC-journalisten Ritula Shah.

G) Konferencens hovedtalere

I løbet af konferencen var der en række hovedtalere: den italienske præsident Giorgio Napolitano, den costaricanske præsident Laura Miranda, den tunesiske præsident Mohamed Marzouki, den zambiske præsident Michael Sata, den peruvianske præsident Ollanta Tasso, den panamanske præsident Ricardo Beroccal, prinsen af Asturias Felipe de Borbón y Grecia, stifteren og bestyrelsesformanden for World Economic Forum Klaus Schwab og lederen af partiet National League for Democracy og parlamentsmedlem fra Myanmar/Burma Aung San Suu Kyi.

Blandt danske talere talte Marie-Louise Knuppert (LO) til plenarforsamlingen den 11. juni 2012. Hendes tale findes som bilag 1 til denne beretning.

Nedenfor fremgår korte resuméer af nogle af de centrale taler under konferencen:

Italiens præsident Giorgio Napolitano fremhævede vigtigheden af at sikre bæredygtig udvikling, der samtidig er baseret på social retfærdighed. Han fremførte, at målsætningen om ”fuld beskæftigelse” igen bør have central prioritet. Skal Europa ud af den nuværende krise, er det nødvendigt med offentlige investeringer, der skal være med til at kick-starte jobskabelsen. Der bør særligt tages hensyn til de mindst udviklede regioner i Europa.

*Panamas præsident Ricardo Martinelli Berrocal*s tale foregik uden tilstedeværelse af arbejdstagerrepræsentanter blandt de tilhørende. Arbejdstagerne havde således kollektivt valgt at boykotte denne taler. Præsidenten talte om de positive fremskridt landet havde opnået, herunder ved at sikre en årlig vækst sidste år på 10,6 %, ved at nedsætte arbejdsløshedsprocenten til blot 4,5 %, og ved at man havde formået at reducere landets fattigdom fra 36 % til 23 % i løbet af de sidste 3 år. Disse resultater viste altså, at det var muligt at skabe fremskridt på trods af den globale krise.

Prinsen af Asturias (den spanske kronprins) Felipe de Borbón y Grecia fokuserede på de negative konsekvenser af den nuværende økonomiske krise for arbejdsmarkedet, herunder særligt for de unge. Det var nødvendigt med aktiv handling, der kunne skabe arbejdspladser og sikre, at disse var ”Decent Work”. Han fremhævede, at det var nødvendigt at kombinere makro- og mikro- økonomiske tiltag, der både havde fokus på udbud- og efterspørgselssiden i forhold til arbejdsmarkedet.

Bestyrelsesformand og stifteren af World Economic Forum Klaus Schwab fremhævede behovet for ikke blot at tænke i løsninger i offentligt regi, men ligeledes at promoverer private initiativer. Den private sektor burde indgå tættere i samarbejde med den offentlige sektor i målsætningen om jobskabelse. Han fremhævede ligeledes vigtigheden af at promovere entreprenørskab, hvilket bør ses som den centrale økonomiske drivkraft i samfundet.

Aung San Suu Kyi fra Myanmar/Burma afholdte sin tale til konferencen foran en fyldt sal. Talen var et led i Aung San Suu Kyi’s europæiske rundrejse og første besøg i Europa i mere end 20 år. Hun benyttede lejligheden til at anerkende de positive forandringer i Myanmar/Burma og fremhævede samtidig det vigtige arbejde, ILO havde bidraget med i forhold til at bekæmpe tvangsarbejde i landet, herunder at ILO på denne konference havde besluttet i vidt omfang at ophæve dets resolutioner mod landet. Hun fremhævede de politiske reformer, der var sket i landet, og det deraf forbedrede forhold til hele omverdenen. Dette burde give mulighed for at øge udenlandske investeringer i landet til gavn for øget fremgang og demokratisering i landet. Det var dog vigtigt, at udenlandske investeringer tog sociale og miljømæssige hensyn samt var jobgenererende.

H) Generaldirektørens rapport om situationen i de besatte områder

ILO Generaldirektøren er siden 1980 blevet bedt om årligt at udarbejde en rapport om situationen for arbejdstagerne i de besatte arabiske områder. Dette års rapport var baseret på en ILO-Mission til Israel tidligere på året. Der var ikke diskussion af rapporten i forbindelse med konferencen. Den blev alene præsenteret ved et pressemøde.

I rapporten blev der udtrykt bekymring for de fortsatte bosættelser, og nødvendigheden af en to-statsløsning blev understreget. Rapporten anerkendte, at der er sket fremskridt med hensyn

til økonomisk vækst, men understregede også behovet for, at der i en eventuel fredsproces blev taget højde for jobskabelse, trepartsforhandlinger, ligestilling mellem kønnene, social sikkerhed og fair indkomst. Derudover blev der opfordret til at forbedre uddannelse og stoppe destruktion af skoler.

3. Komitéen til prøvelse af delegationer og deres sammensætning

Denne komité gennemgik de fremmødte delegationer, der deltog i konferencen, og deres sammensætning af repræsentanter for regeringer, arbejdsgivere og arbejdstagere.

Komitéen var i henhold til forretningsordenen sammensat af 3 medlemmer, der hver repræsenterede de 3 grupper, og hvor regeringsrepræsentanten fungerede som komitéens formand. Som medlemmer valgtes for regeringsgruppen Célestin Sawadogo (Burkina Faso), for arbejdsgivergruppen Jørgen Rønne (Danmark) og for arbejdstagergruppen Trine Lise Sundnes (Norge).

Komitéen behandlede i alt 19 indsigelser.

Der var indgivet indsigelser mod delegationerne fra Cameroun, Costa Rica, Djibouti, Egypten, Filippinerne, Forenede Arabiske Emirater, Gabon, Guatemala, Kirgistan, Mauretaniens, Rumænien, Tadjikistan, Turkmenistan og Venezuela,

4. Finanskomitéen

Finanskomitéen var i henhold til forretningsordenen nedsat med én regeringsrepræsentant fra hvert medlemsland. Komitéen valgte George Papadatos, regeringsrepræsentant fra Grækenland, som formand og Lancaster Museka, regeringsrepræsentant fra Zimbabwe, som viceformand.

Finanskomitéen mødtes den 5. juni for at få præsenteret status for betalte medlemsbidrag til ILO. Ligeledes drøftedes udkastet til skala for medlemsbidrag for det kommende regnskabsår. ILO's budget og program er 2-årigt, og der skulle ikke vedtages budget og program i år. Finanskomiteen godkendte dernæst den eksterne revisors finansielle rapport for 2011.

Hr. Johnson, repræsentant for ILO's generaldirektør, oplyste, at selvom Sydsudan havde opnået medlemskab af FN tilbage i april 2012, ville FN først senere på året have den beregnede skala, som dannede grundlag for ILO's medlemsbidrag for 2013. Et forslag ville blive udarbejdet til brug for ILO's styrelsesmøde i marts 2013. Hr. Johnson kunne endvidere oplyse, at Den Centralafrikanske Republik og Turkmenistan begge havde generhvervet deres stemmeret.

5. Komitéen om gennemførelse af konventioner og henstillinger (Applikationskomitéen)

Applikationskomitéens arbejde er et fast punkt på den årlige Arbejdskonference. Komitéens hovedopgave er at gennemgå og drøfte medlemslandenes implementering af ILO-konventioner. Denne diskussion sker på baggrund af Ekspertkomitéens bemærkninger til de

modtagne afrapporteringer, som medlemslandene indgiver om ratificerede konventioner og tilknyttede henstillinger.

Applikationskomitéen består af repræsentanter fra både regeringer, arbejdsgivere og arbejdstagere, mens Ekspertkomitéen består af 20 uafhængige eksperter¹.

Til brug for arbejdet i komitéen forelå Ekspertkomitéens generelle rapport, der dels beskriver det normskabende arbejde i ILO, dels kommenterer på modtagne rapporter om ratificerede konventioner mv. Endvidere forelå den særlige rapport General Survey, som i år omhandlede ILO's otte kernekonventioner.

Applikationskomitéen afholdt 11 møder. Som formand for komitéen valgtes Sérgio Paixão Pardo fra Brasilien (regeringsrepræsentant) samt som viceformænd Christopher Syder (arbejdsgiverrepræsentant, UK) og Marc Leemans (arbejdstagerrepræsentant, Belgien). Som rapportør valgtes David Katjaimo (regeringsrepræsentant fra Namibia).

Fra dansk side deltog som regeringsrepræsentanter ambassadør Steffen Smidt, ambassaderåd Torben Lorentzen og attaché Malene Axelsen Mundt, som arbejdstagerrepræsentant deltog international konsulent Jens Erik Ohrt, og som arbejdsgiverrepræsentanter deltog ansættelsesretschef Flemming Dreesen og chefkonsulent Henrik Schilder.

Applikationskomitéen havde følgende dagsorden:

- a. Generel debat om det normskabende arbejde, herunder komitéens arbejdsmetoder
- b. General Survey – om ILO's otte kernekonventioner
- c. Medlemsstaternes manglende overholdelse af forpligtelser til at rapportere
- d. ”Special Sitting” om Burma/Myanmars overholdelse af ILO-konvention C29 vedrørende tvangsarbejde
- e. Individuelle landesager

Det er alene arbejdsmarkedets parter, der udvælger de individuelle landesager. Dette års Arbejdskonference blev skelsættende, da parterne for første gang ikke formåede at nå frem til en fælles laneliste til brug for den videre diskussion. Behandlingen af individuelle landesager måtte af denne grund til sidst helt opgives.

Nedenfor gennemgås komitéens behandling af de nævnte dagsordenspunkter.

a) Generel debat om det normskabende arbejde og komitéernes arbejdsmetoder
Generaldirektørens repræsentant berettede indledningsvist om tiltag, der skulle forbedre komitéens virke, hvor en trepartsarbejdsgruppe var nedsat. Årets General Survey var unik, idet det var første gang, at Ekspertkomitéen havde gennemgået alle otte kernekonventioner. Hun rapporterede også om, hvor ILO havde ydet teknisk bistand til lande, der havde svært ved at opfylde deres forpligtelser efter ILO's konventioner, herunder om trepartsmissioner og afholdte trepartsseminarer. Der var en særlig opfordring på to områder, hvor medlemslande kunne gøre en ekstra indsats: 1) Ratifikation af centrale ILO konventioner (C81 om arbejdstilsyn inden for industri og handel, C129 om arbejdstilsyn i landbruget, C122 om beskæftigelsespolitik og C144 om tresidede forhandlinger til fremme af gennemførelse af internationale arbejdsstandarder); og 2) Ratifikation af ILO's søfartskonvention (MLC 2006, om søfarenes arbejdsforhold). Der blev stadig arbejdet i ILO's Styrelsesråd med at få indført

¹ Eksperterne udpeges af Styrelsesrådet for 3 år ad gangen. Der er i øjeblikket alene udpeget 17 eksperter.

en revisionsmekanisme, som kunne opdatere ILO's standarder. Endelig var det oplevelsen, at der også uden for ILO herskede bred international anerkendelse af ILO's standarder, fx inden for G20.

Formanden for Ekspertkomitéen, Yozo Yokota, kunne berette om en betydelig arbejdsbyrde i komitéen, og han glædede sig derfor over, at to nye medlemmer var blevet udpeget. En række initiativer var taget med henblik på at udvikle komiteens samspil med arbejdsmarkedets parter og på at effektivisere arbejdet i komiteen. Han berørte kort, at Ekspertkomitéen havde behandlet retten til at strejke i dette års General Survey og valgt også at reflektere arbejdsgivernes og arbejdstagernes forskellige holdninger. Han nævnte afrapporteringspligten, og at komitéen på sit sidste møde kun havde modtaget 2.084 rapporter ud af 3.013 rettidigt (knap 70 %). De sene rapporter udgjorde et problem, og han håbede, at en større andel af rapporterne ville blive modtaget rettidigt i fremtiden. Med hensyn til General Survey understregede formanden dels de otte kernekonventioners specifikke karakter, dels deres indbyrdes afhængighed og universelle karakter.

Arbejdsgiverne indledte med at udtrykke deres fulde opbakning til en relevant treparts-overvågningsmekanisme i ILO og til relevante ILO treparts-standarder. Imidlertid var det oplevelsen, at trepartsejerskabet var blevet reduceret, og dette var helt uacceptabelt. De erindrede om, at ILO's standarder var politisk forhandlede tekster. Derfor kunne Ekspertkomitéen ikke selvstændigt og uden videre fortolke herpå og derved blive taget til indtægt som såkaldt soft law. Det var kritisk, fordi der var henvisninger til ILO's kernekonventioner i andre internationale regelsæt. Særligt havde arbejdsgiverne problemer med Ekspertkomitéens fortolkninger og observationer omkring retten til at strejke. Det blev også påpeget, at ILO's sekretariat gik uden for sit mandat, når man fremmede Ekspertkomitéens holdninger. Arbejdsgiverne fandt behov for flere møder og bedre dialog mellem Ekspertkomiteen og talsmænd fra arbejdsgivere og arbejdstagere. Der var i det hele taget behov for, at treparts-holdninger blev taget med i Ekspertkomiteens rapporter. Arbejdsgiveren savnede i øvrigt, at der var en bedre balance mellem sager fordelt på ILO's konventioner og herunder med inddragelse af sager, hvor der var sket fremskridt. Arbejdsgiverne foreslog derfor, at det i rapporterne blev tydeligt, at rapporterne alene er til brug for forberedelse af Applikationskomitéens drøftelser på den kommende konference og dermed ikke er juridiske udlægninger eller udtryk for konsensus mellem ILO's medlemmer.

Arbejdstagerne fandt, at det nye format vedtaget fra 2010 var vel indkørt, hvorefter General Survey bidrog også som input til opfølgingsdebatten i en anden teknisk komité. Arbejdstagerne roste Ekspertkomiteens objektive analyser og informationer. Netop ILO's grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet havde fået ny berettigelse i lyset af krisen og de på baggrund heraf mange forsøg på arbejdsmarkedsreformer og -nedskæringer. Universel ratifikation af ILO's otte kernekonventioner måtte fortsat have højeste prioritet. Arbejdstagerne foreslog, at sager, hvor der var sket fremskridt, fremover fast kunne behandles som et særskilt punkt i løbet af den første uge af komiteens arbejde (og dermed ikke optage plads og begrænse behandlingen af de individuelle landesager).

Der var også et par regeringsindlæg. *En regeringsrepræsentant fra Canada* udtrykte på vegne af IMEC², herunder Danmark, påskønnelse af Ekspertkomiteens arbejde. Hun beklagede dog, at komiteen ikke var fuldtallig. Hun håbede, at der snarest blev fulgt op på vakancer.

² IMEC er gruppen af 'Industrialized Market Economy Countries' og består af 38 lande, herunder Danmark.

b) General Survey – ILO's grundlæggende konventioner om rettigheder i arbejdet set i lyset af 2008-deklarationen om social retfærdighed for en fair globalisering

I år omhandlede General Survey ILO's otte kernekonventioner. Den omfattende rapport gav et samlet billede af medlemsstaternes efterlevelse og pegede på den indbyrdes afhængighed og komplementaritet mellem disse konventioner. Rettighedernes universelle karakter krævede, at de blev respekteret af alle lande, uanset om de havde ratificeret konventionerne eller ej. Rapporten fremhævede en række vigtige udtalelser fra Ekspertkomiteen og analyserede, hvor der var vanskeligheder ved at anvende konventionerne, herunder hvorvidt det var muligt via teknisk bistand at overvinde forhindringer. Rapporten så på perspektiverne for at opnå en videre ratifikation. Ud af ILO's nu 185 medlemsstater havde 135 lande ratificeret alle otte konventioner, men 50 medlemsstater resterede, deriblandt lande med meget høj population. Rapporten bar titlen "Giving globalization a human face".

Arbejdsgiverne bemærkede indledningsvis, at deres prioritet jobskabelse og bæredygtige virksomheder (en grundbestanddel i 2008-deklarationen) slet ikke var nævnt. Dermed manglede General Survey både praktisk betydning og relevans. Dernæst gentog arbejdsgiverne, at Ekspertkomiteen skulle holde sig inden for sit mandat og kun lave forberedende arbejde. Overvågning og fortolkning af ILO's standarder skulle fastlægges i trepartssamarbejdet på konferencen. Arbejdsgiverne fandt, at ILO i højere grad skulle holde sit fokus på universel overholdelse af konventionernes principper, fremfor universel ratifikation.

Vedrørende ret til at strejke henviste arbejdsgiverne til deres gentagne protester mod Ekspertkomiteens fortolkninger, fremført allerede til General Survey i 1994. De anerkendte, at der var en ret til at strejke, som defineret i national ret. Omvendt var Ekspertkomiteens udlægning på ingen måde udtryk for, hvad der var enighed om. Ret til at strejke var med vilje slet ikke nævnt i ILO-konvention C87, og Ekspertkomiteen var hverken givet regelgivende eller regelfortolkende kompetence. Sagen og Ekspertkomiteens forvaltning af sit mandat var af principiel betydning, også udover problemstillingen om strejkeret, fordi der var henvisning til ILO's kernekonventioner i mange internationale regelsæt, fx FN's Global Compact, OECD's guidelines for multinationale selskaber, ISO 26000 og i europæiske handelsrammeaftaler. I henhold til ILO's vedtægter er det alene ILO's medlemmer og dermed trepartsinstitutionen, der har kompetence til i givet fald at fastsætte globale standarder.

Bekæmpelsen af tvangsarbejde var stadig relevant. Dog bekymrede det arbejdsgiverne, at definitionen af tvangsarbejde blev udvidet til at omfatte fx fængelsarbejde og jobs med meget overarbejde. Indsatsen for at afskaffe børnearbejde burde intensiveres og kombineres med uddannelse til børn og unge. Et simpelt forbud i lovgivningen var således sjældent tilstrækkeligt, da børnearbejde oftest fandt sted i den uformelle sektor.

Diskrimination på arbejdsmarkedet var ikke kun en krænkelse af en menneskerettighed, men også en hindring i forhold til at fremme bæredygtige virksomheder. For arbejdsgiverne var det dog vigtigt, at regeringerne ikke førte en politik, der lagde byrder på erhvervslivet og derved skadede deres bæredygtighed og evne til at skabe arbejdspladser. Det var fx en mulighed via overenskomster at udarbejde ligelønsplaner og bekæmpe forskelsbehandling, hvorved arbejdstagere og arbejdsgivere tog hensyn til såvel erhvervsliv som beskæftigelse. I forhold til begrebet "lige løn" bemærkede arbejdsgiverne dilemmaet i, at der ikke var et entydigt system for at fastlægge værdien af et job, og det var næppe muligt at nå til en "one-size-fits-all" definition af samme værdi.

Arbejdstagerne indledte med at bemærke, at ILO's kernekonventioner var vigtige værktøjer i en demokratiseringsproces, hvor foreningsfriheden dannede basis for alle arbejdstagerrettigheder. De fandt ikke rapportens titel rammende, for globalisering førte snarere til dårligere retsstilling, social udstødelse og ulighed. Der blev udtrykt tilfredshed med, at ILO's kernekonventioner indgik som grundbetingelse i mange samhandelsaftaler og rammeaftaler med multinationale selskaber, men de erindrede om, at halvdelen af verdens befolkning fortsat levede i lande, som ikke havde ratificeret konventionerne C87 og C98. Der var også kritiske bemærkninger til den underminering i forhold til disse konventioner, som skete under indflydelse fra internationale finansielle institutioner, fx i Grækenland.

Arbejdstagerne anså retten til at strejke som en naturlig følge af fagforeningsfriheden og derfor også klart afledt af C87. De fandt Ekspertkomiteens argumenter overbevisende og henviste til, at denne komité var både uafhængig, objektiv og upartisk. Selvom Ekspertkomiteen ikke kunne give definitive fortolkninger, var det nødvendigt, at den kunne udtale sin forståelse af ILO's konventioner.

Tvangsarbejde kunne fortsat observeres mange steder og i nye former, fx i form af menneskehandel, nye former for migration og sågar i udviklingen af aktive socialpolitikker som modydelse for offentlig understøttelse. Et alt for stort antal børn var stadig i arbejde verden over, og Ekspertudvalget havde med rette understreget de nye problemer, der udsprang af et globaliseret arbejdsmarked, såsom menneskehandel, rekruttering af børnesoldater i konfliktzoner og sexturisme og seksuel udnyttelse af børn, bl.a. fremmet via internettet.

Arbejdstagerne fremhævede også konklusionen fra Ekspertkomiteen, nemlig at lønforskellen mellem kvinder og mænd kun kunne løses, hvis der samtidig blev arbejdet med de underliggende faktorer for et kønsopdelt arbejdsmarkedet. De mindede om, at selvom ILO's konvention C111 havde en generel tilgang til at bekæmpe forskelsbehandling, havde mange lande i praksis udarbejdet udtømmende lister over kriterier eller på anden vis begrænset anvendelsesområdet, fx i forhold til kun at omfatte egne statsborgere. Det var et stigende behov for at udvide anvendelsesområdet og bekæmpe nye former for diskrimination, fx etnisk oprindelse og valg af livsstil. Forbud mod forskelsbehandling på grund af fagforeningsaktiviteter var særlig vigtig.

Henrik Schilder, KL, afgav et arbejdsgiverindlæg. Han fandt, at Ekspertkomiteens fortolkninger af C87 og C98 var problematiske for offentlige arbejdsgivere, særligt fortolkningerne om ret til at strejke uden hensyntagen til national lovgivning og om ret til kollektive forhandlinger for selv ikke-repræsentative fagforeninger.

Der var flere regeringsindlæg.

Danmark afgav på vegne af EU indlæg. EU var unik: Som den eneste region har alle EU-lande ratificeret de otte kernekonventioner. Principperne indgik også i EU's aktive politik udadtil til støtte for demokratisering, lovmæssighed, menneskerettigheder og folkeretlige principper. Man gav støtte til alle hovedaspekter i de otte konventioner og delte de værdier, der lå til grund. Man beklagede, at ikke alle medlemslande endnu havde ratificeret konventionerne. Der var stadig grund til at støtte en universel ratifikation og implementering. Særligt måtte brud på disse fundamentale principper og rettigheder aldrig kunne give konkurrencefordele eller blive brugt til protektionistiske handelsformål.

Uenigheden mellem arbejdsgivere og arbejdstagere om ret til at strejke og om Ekspertkomitéens mandat blev inddraget i parternes forhandlinger af den såkaldte landeliste. Det bevirkede, at der ikke kunne opnås enighed om fælles konklusioner fra debatten om General Survey. Det var herefter heller ikke muligt for Applikationskomitéen at videreformidle sit bidrag til debatten i Komitéen om fundamentale principper og rettigheder i arbejdet.

c) Medlemsstaternes manglende overholdelse af forpligtelser til at rapportere

Komitéen gennemgår hvert år sager om medlemsstaters manglende afrapporteringer på konventioner og andre forpligtelser relateret til standarder. Da afrapportering er af afgørende betydning for komitéens arbejde, kan den manglende overholdelse heraf i sig selv medføre alvorlig kritik og føre til, at regeringerne bliver bedt om mundtligt at forklare sig.

Danmark blev i år inviteret til at afgive redegørelse på vegne af Grønlands regering.

Grønlands regering havde ikke rettidigt besvaret en række spørgsmål og bemærkninger, som Ekspertkomitéen havde anført til de ratificerede ILO-konventioner C5, C6, C122 og C126. På vegne af Grønland henviste Danmark til de begrænsede ressourcer, den grønlandske regering havde til rådighed. Hertil kom, at Grønland i øjeblikket var i gang med en ressourcetung øvelse, da der var usikkerhed omkring rækkevidden af den danske ratifikation af en række ILO-konventioner i forhold til Grønland. Den grønlandske regering havde lovet at indgive oplysningerne hurtigst muligt, og de ville derfor foreligge til Ekspertkomitéens næste møde.

Komitéen tog forklaringen til efterretningen og indskærpede vigtigheden i, at medlemslandene bidrog til den løbende dialog med Ekspertkomitéen.

d) "Special Sitting" om Burma/Myanmars overholdelse af konvention 29 om tvangsarbejde
Der henvises til behandlingen af Burma/Myanmar nedenfor i kapitel 9.

e) Individuelle landesager

Arbejdsmarkedets parter udvælger hvert år 25 individuelle sager på landeniveau ud fra en bruttoliste, der i år talte 49 lande.

Allerede i et fælles åbningsindlæg onsdag den 30. maj havde regeringerne opfordret arbejdsmarkedets parter til tidligt at præsentere en landeliste, som efter den vedtagne procedure skulle foreligge senest fredag den 1. juni. Parterne formåede imidlertid ikke at nå til enighed, og behandlingen af individuelle landesager måtte til sidst helt opgives. Ikke mindst IMEC-gruppen af regeringer, herunder Danmark, beklagede situationen og udtrykte skuffelse over, at komiteen skulle arbejde videre uden en landeliste. IMEC gav udtryk for bestyrtelse over, at det var kommet frem, at helt udestående elementer var inddraget i parternes forhandlinger, der alene skulle dreje sig om landelisten. IMEC bad den ILO's juridiske rådgiver overveje komiteens handlemuligheder fremadrettet.

Onsdag den 6. juni indstillede komitéen sine møder og vedtog en fælles tekst. Heri blev det bemærket, at forskellige synspunkter var udvekslet om, hvorledes udvalget skulle forholde sig til rapporterne fra Ekspertkomitéen. Det blev indstillet, at disse synspunkter skulle videregives til ILO's Styrelsesråd med henblik på en passende opfølgning af hastende karakter, herunder gennem uformelle trepartsdrøftelser. Det blev tilføjet, at alle 49 lande på den såkaldte bruttoliste skulle aflægge skriftlig rapport til Ekspertkomitéen.

6. Komitéen om unges beskæftigelse

I komitéen om Youth Employment var temaet at drøfte de aktuelle udfordringer for unges beskæftigelse, herunder bekæmpelse af den høje globale ungdomsarbejdsløshed som følge af den internationale økonomiske krise.

Drøftelserne tog udgangspunkt i ILO's rapport "The Youth Employment Crises: Time for action". Rapporten beskrev udviklingen i ungdomsbeskæftigelsen globalt, behandlede en række specifikke indsatsområder, som regeringer, arbejdsmarkedets parter og ILO havde bidraget til, og satte fokus på de nye udfordringer, som følger af krisen.

Drøftelserne i komitéen havde fokus på følgende emner:

- Beskæftigelses-, økonomisk- og sektorpolitik
- Beskæftigelsesegnethed - uddannelse, praktik og kompetencer samt overgangen fra uddannelse til job
- Arbejdsmarkedspolitik
- Iværksætteri og selvstændige
- Unges rettigheder
- Vejen frem - næste skridt

De fem første emner blev indledt af en landepresentation med konkrete eksempler på emnet. Det kan her nævnes, at Ellen Jeppesen fra Århus Tekniske Skole præsenterede det danske erhvervsskole- og lærlingesystem under emnet om beskæftigelsesegnethed. Desuden var der arrangeret en paneldebat i komitéen om globale partnerskaber til fremme af unges beskæftigelse, hvor bl.a. repræsentanter fra EU, IMF og Verdensbanken deltog. Derudover fik repræsentanter fra ILO's Youth Forum (afholdt ugen inden i Genève) også mulighed for at komme med deres budskaber til komitéen.

Komitéen

Komitéen bestod af 172 medlemmer, heraf 79 regeringsrepræsentanter, 38 arbejdsgiverrepræsentanter og 55 arbejdstagerrepræsentanter. I komiteen deltog følgende fra dansk side: Vibe Westh og Bircan Eker som regeringsrepræsentanter, Henning Gade som arbejdsgiverrepræsentant og Mathias Askholm som arbejdstagerrepræsentant.

Komitéen valgte Nouredine Bardad Daidj (Ambassadør fra Algeriet) som formand og Noura Saleh Alturki (arbejdsgiverrepræsentant fra Saudi Arabien) og Plamen Dimitrov (arbejdstagerrepræsentant fra Bulgarien) som viceformænd. Emalene Marcus-Burnette (regeringsdelegat fra Barbados) blev valgt til komitéens rapportør.

Der blev afholdt 8 sessioner i komitéen, hvorefter der blev nedsat en drafting-gruppe, som skulle sammenskrive konklusionerne fra sessionerne. Fra Danmark deltog Vibe Westh i drafting-gruppen.

Fremme af unges beskæftigelsesmuligheder

Der var i komitéen bred enighed om, at der er et presserende behov for at fremme unges beskæftigelsesmuligheder og bekæmpe ungdomsarbejdsløsheden. Som følge af den globale økonomiske krise er denne arbejdsløshed blandt unge eskaleret i mange lande gennem de seneste år. Der var således fuld tilslutning til behovet for akut handling på ungeområdet. Budskabet var, at unge skal hjælpes i uddannelse og beskæftigelse, og at der skal handles nu.

Der var i komitéen en bred debat om særligt makroøkonomiske politikkers betydning for fremme af unges beskæftigelse. Arbejdstagersiden fremførte behovet for at styrke efterspørgslen og dermed fremme jobmuligheder, også for unge. Arbejdsgiversiden fokuserede på, at den makroøkonomiske politik skulle sikre de bedste muligheder for virksomheder og private til at skabe vækst og job. Der var også delte synspunkter blandt regeringerne om, hvordan makroøkonomisk politik bedst fremmer løsninger på unges beskæftigelse. *Danmark, som formandskabsland for EU*, fremførte behovet for at have en to-ledet tilgang, hvor der føres politikker til fremme af vækst og beskæftigelse, samtidig med at finansiell og offentlig budget disciplin følges.

Drøftelserne af emnerne, der vedrørte fremme af unges beskæftigelsesegnethed, arbejdsmarkedspolitik og fremme af iværksættere og selvstændige, frembragte en række eksempler på gode erfaringer og praksisser på de forskellige områder. I forhold til fremme af beskæftigelsesegnethed blev særligt værdien af kombinationen af skole og ophold på arbejdspladser fremhævet, herunder erhvervsskoler og samarbejdet med arbejdsmarkedets parter herom.

Unge rettigheder på arbejdsmarkedet var igen et emne, hvor særligt arbejdstagersiden og arbejdsgiversiden havde synspunkter på drøftelsen. Arbejdstagerne fremhævede, at ILO's normer og standarder også gælder for unge, og at unge kunne ses som en udsat gruppe, og at der derfor er et særligt behov for at fremme unges rettigheder og bekæmpe fx diskrimination af unge. Arbejdsgiverne fremhævede vigtigheden af at sikre unge muligheder på arbejdsmarkedet, så de gennem arbejdsmarkedstilknytning kan vedblive at forbedre deres muligheder.

Konklusioner

Komitéen vedtog et sæt konklusioner (55 punkter) som indeholder en række vejledende principper til fremme af unges beskæftigelse, herunder en række forslag til tiltag og handling for hvert af de drøftede hovedområder til overvejelse for henholdsvis regeringer, arbejdsmarkedsparter og ILO.

Overordnet set opfordrer konklusionerne regeringer, arbejdsmarkedsparter, det multilaterale system, G20 samt alle relevante internationale, nationale og regionale organisationer til at samarbejde og handle hurtigst muligt. Der er et behov for, at alle lande prioriterer og afsætter ressourcer til at hjælpe unge i uddannelse og beskæftigelse, og at der er behov for samarbejde på tværs og for partnerskaber omkring ungeindsatsen. Der var enighed om, at der ikke er én løsning, som passer alle lande, men at der er behov for nationale handlingsplaner, som tager udgangspunkt i de specifikke udfordringer og behov i den konkrete region eller i det enkelte land.

Der kan desuden fra konklusionerne fremhæves:

- Unge er en del af løsningen og skal i højere grad inddrages i udformning af politikker gældende for dem.
- En styrket dialog og et bedre samarbejde mellem regeringer og arbejdsmarkedets parter kan skabe bedre løsninger og forhold for unges muligheder på arbejdsmarkedet.
- Uddannelse er en vigtig forudsætning for de unges fremtidige muligheder på arbejdsmarkedet, og unge skal have adgang til uddannelse.
- Unge overgang fra uddannelse til arbejde, eller fra ledighed til arbejde skal styrkes. Dette kan bl.a. ske ved praktikpladser.
- Matchning af unges kompetencer og efterspørgslen på arbejdsmarkedet skal forbedres.

- Unge iværksættere skal ved målrettet hjælp og vejledning fremmes.
- Politikker, der sikrer, at flere arbejdsgivere investerer og skaber arbejdspladser og nye jobmuligheder for unge, skal fremmes.

Der var desuden enighed om, at ILO har en vigtig rolle i at sikre viden om unge, deres uddannelse og beskæftigelse og samtidig bidrage med dette i relevante nationale, regionale og internationale sammenhænge. ILO skal være et videnscenter, som kan yde rådgivning og assistere regeringer og arbejdsmarkedets parter i forhold til handlingsplaner mv. til fremme af unges beskæftigelse og til bekæmpelse af ungdomsarbejdsløshed.

7. Komitéen om grundlæggende sociale beskyttelsessystemer

Sidste år vedtog ILO's Arbejdskonference på sin 100. samling en resolution om, at der på dette års Arbejdskonference skulle udarbejdes en "Henstilling om Social Protection Floor". Som opfølgning udsendte ILO efterfølgende et spørgeskema og udarbejdede på baggrund af besvarelsene hertil et udkast til en henstilling, der dannede grundlag for drøftelserne i denne komité om grundlæggende sociale beskyttelsessystemer.

Formålet med henstillingen er at vejlede medlemsstaterne om indførelse mv. af grundlæggende sociale beskyttelsessystemer, der gradvist skal forbedre den sociale beskyttelse af så mange borgere som muligt. Henstillingen skal ikke pålægge medlemsstaterne at stille bestemte sociale ydelse eller sociale ydelser på et bestemt niveau til rådighed for deres befolkninger. Udkastet er gennemgået i mandatnotitsen, se bilag 7 til denne beretning.

Baggrunden for initiativet var, at kun omkring 20 % af jordens befolkning i den erhvervsaktive alder er bredt dækket af social sikring, og at internationale erfaringer viser, at sociale beskyttelsessystemer er med at understøtte væksten i samfundsøkonomien og dermed vil begrænse fattigdom. Konferencen så initiativet som et middel til at sikre større udbredelse af social sikring.

Initiativet skal også ses i lyset af FN's arbejde med fattighedsbekæmpelse i "Commission for Social Development" på grundlag af FN's udviklingsmål for 2015 – the Millennium Development Goals – der blev vedtaget i 2000. I konklusionerne fra mødet i februar 2012 i denne kommission blev medlemsstaterne bl.a. tilskyndet til at udvikle grundlæggende sociale beskyttelsessystemer med henblik på at øge beskæftigelsen og dermed bekæmpe fattigdom.

Komitéen

Komitéen valgte ambassadør Jean Feyder, regeringsrepræsentant fra Luxembourg, som formand, og Mr. K. De Meester arbejdsgiverrepræsentant, Belgien, og Ms. Helen Kelly, arbejdstagerrepræsentant, New Zealand, som viceformænd. Komitéen bestod på dens åbningssession af 189 medlemmer (79 regeringsrepræsentanter, 38 arbejdsgiverrepræsentanter og 72 arbejdstagerrepræsentanter). Komitéen holdt 16 møder.

Fra dansk side deltog Lis Witsø-Lund, Torben Hede og Lars Thøgersen som regeringsrepræsentanter, og Jørgen Holst, FTF, som arbejdstagerrepræsentant og Flemming Dreesen, DA, som arbejdsgiverrepræsentant.

På konferencen repræsenterede Danmark de EU-medlemsstater, der var tilknyttet konferencen.

Konklusioner

Blandt deltagerne på konferencen var der generelt enighed om, at udkastet til henstilling dannede et godt udgangspunkt for drøftelserne, og at udkastet i vidt omfang var i overensstemmelse med resolutionen fra Arbejdskonferencen i 2011.

Der blev dog fremsat en række mere eller mindre substantielle ændringsforslag til udkastet, hvoraf mange blev vedtaget. EU-medlemsstaterne fremsatte også nogle ændringsforslag, og de fleste af disse blev vedtaget.

Henstillingen blev enstemmigt vedtaget som ”Henstilling om nationale grundlæggende sociale beskyttelsessystemer”. Den er optrykt i dansk oversættelse som bilag 6 til denne beretning.

Den vedtagne henstilling svarer indholdsmæssigt i hovedtrækkene til det udkast, som ILO havde udarbejdet forud for konferencen.

I deres afsluttende bemærkninger noterede EU-medlemsstaterne med tilfredshed, at den vedtagne henstilling ville sætte yderligere fokus på sammenhængen mellem sociale ydelser og beskæftigelse. EU-medlemsstaterne var også tilfredse med, at spørgsmål så som ligestilling, miljø og muligheden for at leve et liv i værdighed for modtagere af sociale ydelser havde fået en mere central placering i anbefalingerne til medlemsstaterne om etablering af grundlæggende sociale beskyttelsessystemer.

8. Komitéen om fundamentale principper og arbejdsrettigheder

ILO's Arbejdskonference vedtog i 2008 på sin 97. samling sin Erklæring om Social Retfærdighed for en Fair Globalisering, hvori begrebet Decent Work (anstændigt arbejde), som ILO har arbejdet med siden 1999, operationaliseres.

Som opfølgning på erklæringen fra 2008 introducerede ILO med virkning for Arbejdskonference i 2010 et nyt system med løbende og tilbagevendende rapporteringer og drøftelser af de 4 strategiske målsætninger (beskæftigelse, social sikring, grundlæggende rettigheder og social dialog). Den første målsætning om beskæftigelse blev drøftet i 2010, den anden om social sikring på konferencen i 2011.

På ILO's Arbejdskonference i 2012 var temaet at drøfte målsætningen om at respektere, fremme og realisere de grundlæggende principper og rettigheder i forbindelse med arbejde. Diskussionen baserede sig på Deklarationen om Grundlæggende Principper og Rettigheder i Arbejdet, der blev vedtaget på Arbejdskonferencen i 1998. Deklarationen bygger på diskussioner i 1990-erne og pålægger medlemsstaterne særligt at overholde 8 grundlæggende konventioner, der har stor betydning for, at medlemsstaterne lever op til deres forpligtelser over for ILO-samarbejdet.

Komiteen

Komiteen valgte Mr. G. Vines, regeringsrepræsentant fra Australien, som formand, og Mr. E. Potter, arbejdsgiverrepræsentant fra USA, og Mr. Y. Veyrier, arbejdstagerrepræsentant fra Frankrig, som viceformænd.

Komiteen bestod af 147 medlemmer (75 regeringsrepræsentanter, 20 arbejdsgiverrepræsentanter og 52 arbejdstagerrepræsentanter). Komiteen holdt 12 møder.

Fra dansk side deltog Agnete Andersen, Zenia Liljequist og Susanne Christensen som regeringsrepræsentanter, Jørgen Rønne som arbejdsgiverrepræsentant og Marie-Louise Knuppert, som arbejdstagerrepræsentant.

Komiteéns opgave var at formulere, hvorledes arbejdet med fundamentale principper og rettigheder på arbejdspladsen kunne styrkes på trods af finansiell og økonomisk ustabilitet. Til brug for disse drøftelser havde ILO udarbejdet en omfattende rapport ”Recurrent discussion under the ILO Declaration on Social Justice for a Fair Globalization and the Follow-up to the ILO Declaration on Fundamental Principles and Rights at Work”.

Konklusioner

Komiteén fastslog, at fundamentale principper og rettigheder på arbejdspladsen var universelle og uforanderlige både som menneskerettigheder og som afgørende betingelser for ILO’s strategiske indsats i forbindelse med skabelsen af anstændige jobs.

Komiteén opfordrede med sine konklusioner ILO til at iværksætte handlinger, der bl.a. skulle omfatte en gennemgang af de eksisterende handlingsplaner for at styrke indsatsen i de fora, som arbejder aktivt med fundamentale principper og rettigheder på arbejdspladsen. På denne baggrund skulle ILO’s Generaldirektør udarbejde en ILO-handlingsplan, som inkorporerer komiténs konklusioner, og forelægge sit forslag hertil for ILO’s Styrelsesråd på dets møde i november 2012.

Konklusionerne skulle også tages i betragtning ved fremtidig udarbejdelse af programmer og budgetter samt rapporter om gennemførelsen heraf til ILO’s Styrelsesråd.

Handlingsplanen skulle danne basis for vurderingen af ILO’s indsats i 2016 med behørigt hensyntagen til effektivitet, ansvarlighed og gennemsigtighed.

I de vedtagne konklusioner blev der bl.a. anført:

- *Fundamentale principper og rettigheder på arbejdspladsen skal respekteres, fremmes og virkeliggøres overalt*
ILO har til opgave at iværksætte en informationskampagne og hjælpe medlemsstaterne med at gøre fundamentale principper og rettigheder på arbejdspladsen kendte og anvendte i deres samfund.

ILO skal yde teknisk assistance både med at ratificere og bruge de 8 fundamentale konventioner med udgangspunkt i en analyse af, hvor vanskelighederne er for medlemsstaterne.
- *Fundamentale principper og rettigheder på arbejdspladsen skal være tilgængelige for alle*
I erkendelse af, at problemerne med at bruge konventionernes principper er størst i den uformelle sektor og i atypiske erhverv, satte komitéén særligt fokus på dette område. I overensstemmelse hermed skal ILO sætte særligt fokus på disse grupper i deres tekniske bistand.

Derudover skal ILO organisere ekspertgruppemøder, initiere forskning og støtte nationale undersøgelser i både den uformelle sektor og i atypiske erhverv. ILO skal desuden sikre, at de øvrige strategiske mål: beskæftigelse, social sikring og social dialog varetages samtidig med de fundamentale principper og rettigheder på arbejdspladsen.

- *Fundamentale principper og rettigheder på arbejdspladsen skal indskærpes på nationalt plan*
Regeringerne skal, efter at have hørt arbejdsmarkedets parter, overveje, hvorledes indsatsen inden for de 8 fundamentale konventioners område kan styrkes. Arbejdstilsyn, tvangsarbejde, børnearbejde og forbuddet med forskelsbehandling er særligt nævnt.
- *Mobilisering af ILO's handlingsmuligheder i forhold til fundamentale principper og rettigheder på arbejdspladsen*
ILO skal mobilisere og koordinere alle handlingsmuligheder for at fremme fundamentale principper og rettigheder på arbejdspladsen i overensstemmelse med medlemsstaternes behov. Samtidig skal det sikres, at indsatsen integreres med de tre andre strategiske mål: beskæftigelse, social beskyttelse og social dialog. Indsatsen skal foregå ved at inddrage de fundamentale principper og rettigheder på arbejdspladsen i forbindelse med ressourcefordeling og planlægning af programmer i forbindelse med de tre andre strategiske mål.

ILO skal styrke det tekniske samarbejde og styrke medlemsstaternes opbygning af institutioner, der kan sikre de fundamentale principper og rettigheder på arbejdspladsen. ILO skal opbygge en vidensbase om de fundamentale konventioners indhold og iværksætte forskning i den forbindelse. ILO skal overveje, om der er behov for nye instrumenter til løsning af ILO's opgaver.

- *Inddragelse af andre initiativer for at fremme fundamentale principper og rettigheder på arbejdspladsen*
ILO skal samarbejde med andre organisationer for at sikre udbredelsen af fundamentale principper og rettigheder på arbejdspladsen i forståelse med de berørte medlemsstater og organisationer.

9. Særskilt behandling af Myanmar/Burma

Myanmar/Burma blev behandlet i to regi på dette års Arbejdskonference:

- a) Den såkaldte "special sitting" i Applikationskomiteen behandlede Myanmar/Burmas brud på ILO-konvention C29.
- b) Som et selvstændigt dagsordenspunkt blev der vedtaget en ny resolution om landet. De forberedende drøftelser fandt her sted i en underkomite til Udvælgelseskomiteen (Selection committee).

a. "Special sitting" om Myanmar/ Burma

I Applikationskomiteen blev Myanmar/Burma behandlet under den årligt tilbagevendende "Special Sitting" på baggrund af ILO's resolution fra 2000 om landet.

ILO's Styrelsesrådsformand, hr. Greg Vines, gav en meget positiv beretning fra besøget, som den særlige trepartsmission under ILO-Styrelsesråd havde foretaget til Myanmar/Burma. Han gav udtryk for, at der var grund til varsom optimisme. Missionen havde haft fri adgang til

hele landet og talt med alle aktører, inkl. præsidenten, militærets øverstkommanderende, fagforeninger og oppositionen (herunder Aung San Suu Kyi). Ydermere havde missionen efter anmodning fået udleveret kopi af militærets øverstkommanderendes instruktioner, der understregede, at brug af tvangsarbejde ville blive sanktioneret. Greg Vines fremhævede ligeledes den fælles aftale, Memorandum of Understanding, der var blevet indgået mellem Myanmar og ILO om at sikre total afskaffelse af tvangsarbejde i landet inden 2015.

Den burmesiske ambassadør understregede, at landet nu levede op til Undersøgelseskommissionens tre anbefalinger³, og at tiden var inde til at ophæve 1999 og 2000 resolutionerne⁴. Han understregede, at man ville arbejde på at afskaffe tvangsarbejde langt før 2015, og at man til dette formål havde brug for ressourcer til budgetåret 2012/2013. Han kunne også præsentere en række positive udviklinger på foreningsfrihedsområdet, hvor ti arbejdsgiverforeninger og femten arbejdstagerforeninger allerede var blevet registreret som følge landets nye lovgivning herom. Derudover nævnte ambassadøren det positive møde mellem regeringen og fagforeningslederen Maung Maung (FTUB).

Arbejdstagerne og arbejdsgiverne anerkendte, at en række positive udviklinger havde fundet sted. Begge parter udtrykte dog bekymring over den burmesiske forfatning, som fortsat gav mulighed for brug af tvangsarbejde under særlige forhold. Som svar herpå tilkendegav den burmesiske ambassadør, at forfatningen kunne ændres, hvis det var folkets vilje. Dette blev varmt modtaget af arbejdsmarkedets parter i deres konkluderende bemærkninger.

Australien og New Zealand (fælles indlæg), EU, USA og Canada roste Myanmar for alle de positive udviklinger, men påpegede ligeledes de store udfordringer med hensyn til reel afskaffelse af tvangsarbejde. ASEAN landene og Kina gav udtryk for, at det internationale samfund burde imødekomme de positive tiltag ved at løfte resolutionerne fra 1999 og 2000. Indien, Japan, Rusland, Pakistan holdt sig til at bemærke, at den positive udvikling skulle anerkendes af konferencen.

På baggrund af den afholdte ”Special Sitting” om Myanmar/Burma blev der udarbejdet konklusioner, der baserede sig på de fremlagte synspunkter. Her anerkendte man de fremskridt, der var sket i Myanmar/Burmas bestræbelser på at bekæmpe tvangsarbejde, men samtidig blev det påpeget, at yderligere tiltag var nødvendige, og at Myanmar/Burma burde fortsætte sit samarbejde med ILO i bestræbelserne på at sikre den totale afskaffelse af brugen af tvangsarbejde i landet.

b. Ny resolution om Myanmar/ Burma

³ ILO's styrelsesråd nedsatte i 1997 en undersøgelseskommission under artikel 26 af sin ”Constitution” på baggrund af klager om manglende overholdelse af konvention C29 vedrørende tvangsarbejde i Burma/Myanmar. Undersøgelseskommissionens rapport fremkom i 1998 med følgende tre anbefalinger: 1) Ændring af lovgivning fra 1907 (The Village and Towns Act), der lovliggjorde tvangsarbejde; 2) Ophør af myndighedernes (militærets) brug af tvangsarbejde; og 3) Krav om efterforskning og passende straf for de skyldige.

⁴ ILO's Arbejdskonference vedtog i 1999 en resolution vedrørende den udbredte brug af tvangsarbejde i Burma/Myanmar, da landet/regeringen ikke havde efterlevet undersøgelseskommissionens anbefalinger. Resolutionen besluttede, at Burma/Myanmar skulle ophøre med at modtage teknisk assistance fra ILO på nær i forhold tiltag, der var påkrævede for at implementere undersøgelseskommissionens anbefalinger. ILC vedtog efterfølgende i 2000 en resolution om Burma/Myanmar. En konsekvens af denne resolution var, at Burma/Myanmar skulle sættes på Konferencens dagsorden, indtil landet opfyldte sine forpligtelser. Resolutionen anbefalede også ILO's medlemmer at gennemgå deres relationer med Burma/Myanmar og træffe passende foranstaltninger for at sikre, at disse relationer ikke bidrog til brugen af tvangsarbejde i landet.

En underkomite blev nedsat af Udvælgelseskomitéen under ledelse af ILO's Styrelsesråds formand, Greg Vines. Han havde bistået som mødeleder for "Special Sitting" om Myanmar/Burma, og han havde deltaget som regeringsrepræsentant i ILO's Styrelsesråds mission, der besøgte Myanmar/Burma i maj 2012.

Alle styrelsesrådsmedlemmer var fødte medlemmer af denne underkomité. Fra dansk side deltog som regeringsrepræsentanter ambassadør Steffen Smidt, ambassaderåd Torben Lorentzen og attaché Malene Axelsen Mund, herunder for at afgive EU-indlæg.

I komiteen blev der forberedt en ny resolution, der ophævede hele 1999-resolutionen og delvist 2000-resolutionen. Dog ophævede man ikke bestemmelsen om at afholde en årlig "Special Sitting" om Myanmar/Burmas overholdelse af ILO-konvention C29 om tvangsarbejde. Hvorvidt der skal afholdes "Special Sitting" om Myanmar/Burma, vil fremover imidlertid forinden blive taget op til overvejelse i ILO's Styrelsesråd.

Myanmar/Burma udtrykte skuffelse over, at begge resolutioner ikke i deres helhed blev ophævet, da man mente i tilstrækkelig grad at leve op til Undersøgelseskommissionens anbefalinger fra 1998. Ambassadøren lagde også vægt på, at Myanmar/Burma havde bevist, at man var villig til at samarbejde med ILO.

Arbejdstagerne accepterede modvilligt resolutionen og påpegede, at der stadig var lang vej igen, før der var tale om, at Myanmar/Burma levede op til Undersøgelseskommissionens anbefalinger. Arbejdsgiverne støttede resolutionen, men påpegede, at regeringen fortsat skulle sikre fremskridt.

Blandt regeringsmedlemmerne påpegede Kina som det eneste land, at restriktionerne, der var blevet pålagt Myanmar, helt burde ophæves. Kina kaldte imidlertid ikke til afstemning.

Resolution blev vedtaget af Arbejdskonference den 13. juni 2012.

Bilag 1: Marie-Louise Knupperts (LO) tale ved konferencen

Talen til Plenarforsamlingen på ILO's Arbejdskonference i Geneve, 11. juni 2012 ved LO-Sekretær Marie-Louise Knuppert fra Landsorganisationen i Danmark.

Mr President.

During the last weeks we have witnessed two historic events. First the election of a new Director General. Secondly the absence of a list of cases in the Application of standards. Director General Juan Somavia has put the ILO on the international map in a more prominent position than ever before.

His decent work agenda is changing working life for people all over the world to the better, and we now look to Guy Ryder to build on this enormous contribution and carry forward the crucial work of the UN's only tripartite body.

With Guy Ryder's background in the trade union movement, and the ILO itself, his wide and practical experience, and his clear sense of the directions needed, will put the ILO in an even stronger position.

But new challenges lay ahead.

What we saw in the Application of standards this year from the Employers group was unbelievable.

With take-out from the General Survey on the fundamental Conventions concerning the rights at work, the employers not only questioned the Committee of Experts interpretation of convention 87, but also the right to strike.

The Employers turned the difference of opinion into a controversy about the entire ILO supervisory system. And blocked the list of cases.

Therefore Mr President this year, workers from Guatemala, Fiji, Egypt, Belarus, Georgia, Korea, Swaziland and many other countries will leave this Conference empty-handed. The Employers decided to lockout any dialog about harassment, abuses, intimidation, threats, physical assaults and even death of workers, who as trade union activist only exercise their universal right to associate and assemble.

I therefore call on all Governments and especially the Government members of the Governing Body to defend, protect and respect this organization, its integrity and our universal principles in the world of work.

After I have raised my critique of the unfair process in the Application Committee, it is important for me to stress the good results from the other committees. These committees have had a meaningful, constructive and effective dialogue in the true spirit of tripartism.

It gives results, when all social partners try to reach the necessary compromises, without losing focus.

I'm personally very proud of the discussions and result we had on fundamental principles and rights at work.

The current draft recommendation from the social protection committee is based upon social protection as a human right for all.

I would also underline, that the recommendation include an important guidance to active labour market policy which include labour inspection, vocational training etc. Last but not least, I would stress the important perspective of the transition from informal to formal employment, when countries build up social security systems.

Mr President. At this conference we have also discussed the youth unemployment crisis. The financial crisis has spurred a social crisis. Those, who pay the cost, are too often young people.

At the moment four out of every ten unemployed are young women and men. They are three times more likely to be unemployed.

It is important to remember, that the youth employment crisis is not only a question of unemployment, but also of job quality.

More and more young people are forced into temporary and precarious working conditions. In addressing the problem of youth employment, it is important, that we do not create a new problem of a permanent low-wage labour market for youth.

Now in this time of crisis, it is time for action.

Mr President

I cannot leave this podium without a few comments on the development in Burma. Burma is only now, at the beginning of a long path towards the establishment of democracy and human rights - which we welcome - but we also believe that much work remains to be done.

We strongly believe that governments must require those doing business in Burma to uphold human rights standards.

This is absolutely necessary, to ensure that any new trade and investment do not contribute to the country's problems.

Thank you.

Bilag 2: den Internationale Arbejderorganisations formål og struktur

Den Internationale Arbejderorganisation (ILO): Vision, mission og tilgang

Den Internationale Arbejderorganisation (ILO, oprettet i 1919) er grundlagt med visionen om, at man kun gennem et velfungerende arbejdsmarked kan skabe velstand og fremgang i samfundet. Derfor arbejder ILO for at fremme social retfærdighed og sikre, at internationale menneske- og arbejdsrettigheder overholdes på både det nationale og globale arbejdsmarked.

I 1944 vedtog ILO's Internationale Arbejdskonference Philadelphia Deklarationen, som beskriver de grundlæggende principper i ILO. Deklarationen fastslår, at arbejdskraft ikke er en handelsvare, og videre fastslår den ethvert individs ret til social retfærdighed, økonomisk sikkerhed samt foreningsfrihed. Den er siden fulgt op af Deklarationen fra 1998 om fundamentale principper og rettigheder på arbejdspladsen samt Deklarationen fra 2008 om retfærdig globalisering.

I 1999 introducerede ILO et nyt koncept om anstændigt arbejde (decent work). Konceptet har siden da været centralt i ILO's arbejde og bygger på fire målsætninger, som tilsammen udgør de faktorer, der er nødvendige for at sikre et værdigt og stabilt arbejdsliv. Målsætningerne er at skabe jobs, sikre rettigheder på jobbet, udvide det sociale beskyttelsesnet samt fremme den sociale dialog mellem arbejdsmarkedets parter.

Bag dette koncept ligger en tilgang baseret på samarbejde og social dialog. ILO er opbygget omkring en unik trepartsstruktur, hvor repræsentanter fra både regeringer, arbejdstagere og arbejdsgivere er repræsenteret. Herved sikres, at alle parter på området inddrages på lige fod i beslutningsprocessen.

ILO har vedtaget en række konventioner, som fastsætter internationale arbejdsstandarder. Konventionerne har karakter af internationale traktater, som skal ratificeres af medlemslandene for at være juridisk bindende. Som de mest fundamentale kan nævnes: Konventionerne om afskaffelse af tvangsarbejde, om foreningsfrihed og retten til faglig organisering, om frie, kollektive forhandlinger, om afskaffelse af børnearbejde samt om forbud mod diskriminering på arbejdsmarkedet. Størstedelen af verdens lande har ratificeret disse kernekonventioner, men en del lande mangler stadig at ratificere en række af konventionerne, heriblandt lande med meget høje befolkningstal.

Opbygning og organisation

ILO har 185 medlemslande, og organisationen består af tre centrale organer: Den Internationale Arbejdskonference, Styrelsesrådet og Det Internationale Arbejdskontor.

Styrelsesrådet (Governing Body, GB) er ILOs ledende organ, og mødes sædvanligvis tre gange årligt i marts, juni og november. GB træffer beslutninger om ILO's politik, fastsætter dagsordenen for Den Internationale Arbejdskonference (The International Labour Conference, ILC), vælger ILO's Generaldirektøren samt fastlægger budgettet for organisationen. GB består af 28 regeringsrepræsentanter, 14 arbejdstagerrepræsentanter og 14 arbejdsgiverrepræsentanter. Ti af regeringsrepræsentanterne repræsenterer lande af særlig

industriel betydning, og de resterende 18 medlemmer vælges hvert tredje år på ILC. Arbejdsmarkedets parter vælger deres egne repræsentanter.

Der er tradition for et nordisk rotationsprincip i Styrelsesrådet, og Danmark blev i 2011 valgt for en treårig periode. Fra 2011-2014 er Danmark desuden repræsenteret blandt arbejdsgiverrepræsentanterne ved Jørgen Rønnest fra Dansk Arbejdsgiverforening.

Den Internationale Arbejdskonference (ILC) afholdes hvert år i juni måned, og her vedtager medlemslandene internationale arbejdsstandarder, og diskuterer forskellige sociale og beskæftigelsesrelaterede problemstillinger. Hvert medlemsland er repræsenteret af en stemmeberettiget delegation bestående af to regeringsrepræsentanter, en arbejdsgiverrepræsentant og arbejdstagerrepræsentant, som er alle er frit stillede i beslutningsprocessen. Derudover deltager en række tekniske rådgivere.

Det Internationale Arbejdskontor er det daglige sekretariat for ILO, og ledes af Generaldirektøren. Generaldirektøren vælges hvert femte år, og fra oktober 2012 indtræder Guy Ryder på posten som ny Genereldirektør. Han overtager pladsen fra chilieneren Juan Somavia.

Danmark og ILO

Danmark har været medlem af ILO siden 1919, og har til dato ratificeret 72 af ILO's 189 konventioner, herunder konventioner om grundlæggende arbejdsrettigheder. I 2012 betaler Danmark 2,7 mio. CHF i medlemsbidrag til ILO.

I tråd med ILO's Konvention nr. 114 om trepartsforhandlinger har Danmark oprettet Det faste ILO-udvalg, hvor der udover repræsentanter fra Beskæftigelsesministeriet, er repræsentanter fra forskellige hovedorganisationer på det danske arbejdsmarked. I udvalget drøftes Danmarks holdning til ILO's arbejde, behandling af vedtagne konventioner samt eventuel vedtagelse og ratifikation af nye konventioner. Udvalget har følgende sammensætning (pr. 1. juli 2012):

- Kontorchef Lone Henriksen, Beskæftigelsesministeriet, formand
- Vicedirektør Jørgen Rønnest, Dansk Arbejdsgiverforening,
- Ansættelsesretschef Flemming Dreesen, Dansk Arbejdsgiverforening,
- Chefkonsulent Henning Gade
- Chefkonsulent Henrik Schilder, Kommunernes Landsforening
- International konsulent Jens Erik Ohrt, Landsorganisationen i Danmark,
- LO-Sekretær Marie-Louise Knuppert, Landsorganisationen i Danmark,
- International konsulent Søren Kargaard, Funktionærernes og Tjenestemændenes Fællesråd,
- Konsulent Niels Lykke Jensen, Akademikernes Centralorganisation,
- Konsulent Leo Matthiasen, Arbejdstilsynet
- Specialkonsulent Tanja Krabbe, Beskæftigelsesministeriet
- Specialkonsulent Torben Lorentzen, Beskæftigelsesministeriet

Derudover foregår der uformel koordinering mellem de nordiske lande samt koordinering med kredsen af EU-lande. I forhold til EU er ILO repræsenteret ved et "Liaison Office" i Bruxelles og den permanente EU-delegation i Genève, som deltager som observatør ved ILC.

Følgende regeringer blev på ILC i 2011 valgt som medlemmer af Styrelsesrådet for perioden 2011-2014:

1. Medlemmer med fast sæde (lande af særlig ”industriel-betydning”):

Brasilien	Japan
England	Kina
Frankrig	Rusland
Indien	Tyskland
Italien	USA

2. Valgte medlemmer:

Afrika: 6 medlemmer

Congo
Egypten
Niger
Tanzania
Togo
Zambia

Amerika: 5 medlemmer

Argentina
Canada
Colombia
El Salvador
Trinidad og Tobago

Asien: 4 medlemmer

Australien
Iran
Qatar
Vietnam

Europa: 3 medlemmer

Danmark
Ungarn
Litauen

3. Stedfortrædende medlemmer:

Afrika: 7 medlemmer

Algeriet
Angola
Botswana
Ghana
Kenya
Sudan
Zimbabwe

Asien og Stillehavet: 8 medlemmer

Cambodja
Sydkorea
De Forenede Arabiske Emirater
Indonesien
Libanon
Pakistan
Sri Lanka
Thailand

Amerika: 6 medlemmer

Costa Rica
Cuba
Mexico
Panama
Uruguay
Venezuela

Europa: 7 medlemmer

Bulgarien
Cypern
Kasakhstan
Malta
Holland
Rumænien
Schweiz

Bilag 3: Fortegnelse over medlemmerne af Den Internationale Arbejdsorganisation

Fortegnelse over de 185 medlemmer af Den Internationale Arbejdsorganisation
(Pr. 1. maj 2012)

Afghanistan	Demokratiske	Jamaica	Nepal	St. Vincent og
Albanien	Republik Congo	Japan	New	Grenadines
Algeriet	(Zaire)	Jordan	Zealand	Storbritannien
Angola	Djibouti	Kasakhstan	Nicaragua	Sudan
Antigua og	Dominica	Kap Verde	Niger	Surinam
Barbuda	Dominikanske	Kenya	Nigeria	Sverige
Argentina	Republik	Kina	Norge	Swaziland
Armenien	Ecuador	Kirgisistan	Oman	Sydafrika
Australien	Egypten	Kiribati	Pakistan	Sydkorea
Aserbajdsjan	Elfenbenskysten	Kroatien	Palau	Sydsudan
Bahamas	El Salvador	Kuwait	Panama	Syrien
Bahrain	Eritrea	Laos	Papua Ny	Tadsjikistan
Bangladesh	Estland	Lesotho	Guinea	Tanzania
Barbados	Etiopien	Letland	Paraguay	Tchad
Belgien	Fiji	Libanon	Peru	Thailand
Belize	Filippinerne	Liberia	Polen	Tjekkiet
Benin	Finland	Libyen	Portugal	Togo
Bolivia	Forenede	Litauen	Qatar	Trinidad og
Bosnien-	Arabiske	Luxembourg	Rumænien	Tobago
Herzegovina	Emirater	Madagaskar	Rusland	Tunesien
Botswana	Frankrig	Madagaskar	Rwanda	Turkmenistan
Brasilien	Gabon	Makedonien	Saint Kitts	Tuvalu
Brunei	Gambia	(Den	og Nevis	Tyrkiet
Darussalam	Georgien	tidligere	Samoa	Tyskland
Bulgarien	Ghana	Jugoslaviske	San Marino	Uganda
Burkina Faso	Grenada	Republik)	Sao Tomé	Ukraine
Burma	Grækenland	Malawi	og Principe	Ungarn
(Myanmar)	Guatemala	Malaysia	Saudi-	Uruguay
Burundi	Guinea	Maldiveerne	Arabien	USA
Cambodja	Guinea-Bissau	Mali	Schweiz	Usbekistan
Cameroun	Guyana	Malta	Senegal	Vanuatu
Canada	Haiti	Marokko	Serbien	Venezuela
Centralafrikanske	Honduras	Marshall-	Seychellerne	Vietnam
Republik	Hviderusland	ørerne	Sierra Leone	Yemen
Chile	Indien	Mauretaniens	Singapore	Zambia
Colombia	Indonesien	Mauritius	Slovakiet	Zimbabwe
Comorerne	Irak	Mexico	Slovenien	Ækvatorialguinea
Congo	Iran	Mocambique	Solomon	Østrig
Costa Rica	Irland	Moldova	Islands	Østtimor
Cuba	Island	Mongoliet	Somalia	
Cypern	Israel	Montenegro	Spanien	
Danmark	Italien	Namibia	Sri Lanka	
		Nederlandene	St. Lucia	

Bilag 4: Oversigt over vedtagne konventioner, der er ratificeret af Danmark

Oversigt over vedtagne konventioner, der er ratificeret af Danmark (Pr. 1. juli 2012)

Nr.	Konventionens navn	Årstal	Tiltrådt	Opsagt	Bekendtgjort ¹⁾
2	Konvention angående arbejdsløshed	1919	24. september 1921		Bekendtgørelse nr. 465 af 2. nov. 1921
5	Konvention, hvorved der fastsættes lavalder for børns arbejde i industri	1919	27. november 1922	13. nov. 1997	Bekendtgørelse nr. 232 af 19. nov. 1923
6	Konvention om unge menneskers anvendelse til nat arbejde i industrien. Konvention om anvendelsen af hvidt fosfor (Berners konventionen) ²⁾	1919	27. november 1922		Bekendtgørelse nr. 233 af 19. nov. 1923
7	Konvention, hvorved der fastsættes lavalder for børns arbejde til søs	1920	29. april 1924	13. nov. 1997	Bekendtgørelse nr. 200 af 8. juli 1924
8	Konvention vedrørende erstatning for arbejdsløshed i tilfælde af skibbrud	1920	25. januar 1938		Bekendtgørelse*) nr. 6 af 21. marts 1938
9	Konvention om forhyring	1920	12. august 1928		Bekendtgørelse*) nr. 31 af 4. oktober 1938
11	Konvention angående landarbejdernes forenings- og organisationsret	1921	8. juni 1930		Bekendtgørelse nr. 220 af 12. juli 1930
12	Konvention angående landarbejdernes forsikring mod følger af ulykkestilfælde	1921	12. november 1921		Bekendtgørelse nr. 231 af 19. maj 1923
14	Konvention angående en ugentlig hviledag i industrielle virksomheder	1921	14. august 1935		Bekendtgørelse nr. 269 af 28. september 1935
15	Konvention angående fastsættelse af lavalder for anvendelse af unge mennesker som kullempere og fyrbødere	1921	24. april 1924	13. nov. 1997	Bekendtgørelse nr. 199 af 8. juli 1924
16	Konvention angående tvungen lægetilsyn med børn og unge mennesker, beskæftigelse om bord på skibe	1921	12. april 1938		Bekendtgørelse*) nr. 15 af 7. maj 1938
18	Konvention angående erstatning for erhvervssygdomme	1925	19. januar 1934		Danmarks traktater. Udgivet på Udenrigs ministeriets foranledning: årgang 1934, nr. 37
19	Konvention angående ligeberettigelse for inden- og udenlandske arbejdere i henseende til erstatning i anledning af ulykkestilfælde, indtrufne under arbejdet	1925	20. marts 1928		Bekendtgørelse nr. 155 af 27. april 1928
21	Konvention om indførelse af forenklinger i tilsynet med udvandrere om bord på skibe	1926	16. april 1955		Bekendtgørelse*) nr. 49 af 5. september 1955
27	Konvention angående vægtangivelse på tungt styk gods, der transporteres pr. skib	1929	30. december 1932		Bekendtgørelse nr. 45 af 19. februar 1933
29	Konvention angående tvungent eller pligtmæssigt arbejde	1930	25. januar 1932		Bekendtgørelse nr. 49 af 1. marts 1932

Nr.	Konventionens navn	Årstal	Tiltrådt	Opsagt	Bekendtgjort ¹⁾
32	Konvention om beskyttelsesforanstaltninger mod ulykkestilfælde, for så vidt angår arbejdere, der er beskæftiget med lastning og losning af skibe	1932	11. juli 1970	22. dec. 1989	Bekendtgørelse*) nr. 90 af 14. oktober 1971
42	Konvention angående erstatning for erhvervssygdomme (revideret)	1934	8. juni 1939		Bekendtgørelse*) nr. 4 af 3. februar 1940
52	Konvention angående årlig ferie med løn	1936	8. juni 1939		Bekendtgørelse*) nr. 5 af 3. februar 1940
53	Konvention angående minimumskrav i henseende til faglig duelighed hos skibsofficerer i handelsskibe	1936	30. juni 1938		Bekendtgørelse*) nr. 34 af 9. november 1938
58	Konvention angående lavalder for børns arbejde til søs (revideret)	1936	3. maj 1955	13. nov. 1997	Bekendtgørelse*) nr. 73 af 19. november 1956
62	Konvention angående sikkerhedsforskrifter inden for byggeriet	1937	13. oktober 1972	10. jul. 1995	Bekendtgørelse*) nr. 80 af 18. juli 1975
63	Konvention angående statistik over løn og arbejdstid i de vigtigste mine- og fabriksindustrier (herunder bygge- og anlægsvirksomhed) og i landbruget	1938	8. juni 1939	24. apr. 1988	Bekendtgørelse*) nr. 6 af 3. februar 1940
73	Konvention om lægeundersøgelse (søfarende)	1946	19. maj 1980		Bekendtgørelse af 20. marts 1981
80	Konvention til delvis revision af de af Den Internationale Arbejdsorganisations generalkonference på dens første 28 møder vedtagne konventioner med henblik på den fremtidige udøvelse af de administrative opgaver, som i medfør af nævnte konventioner er overdraget generalsekretæren for Folkenes Forbund og med henblik på at indføre visse yderligere ændringer deri, forårsaget ved opløsning af Folkenes Forbund og ved ændringen i Den Internationale Arbejdsorganisations statut	1946	23. maj 1949		Bekendtgørelse*) nr. 45 af 24. oktober 1949
81	Konvention angående arbejdstilsyn inden for industri og handel	1947	26. juni 1958		Bekendtgørelse nr. 30 af 11. august 1959
87	Konvention angående foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig	1948	25. maj 1951		Bekendtgørelse nr. 16 af 23. april 1952
88	Konvention angående organisation af arbejdsanvisningen	1948	3. oktober 1972		Bekendtgørelse*) nr. 100 af 18. september 1974
92	Konvention angående skibsmandskabets opholdsrum om bord (revideret)	1949	9. juli 1950		Bekendtgørelse*) nr. 8 af 28. januar 1953
94	Konvention angående arbejdsklausuler i offentlige kontrakter	1949	22. juli 1955		Bekendtgørelse*) nr. 1 af 4. januar 1957
98	Konvention om retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger	1949	22. juli 1955		Bekendtgørelse*) nr. 2 af 4. januar 1957
100	Konvention om lige løn til mandlige og kvindelige arbejdere for arbejde af samme værdi	1951	10. juni 1960		Bekendtgørelse*) nr. 78 af 20. december 1960
102	Konvention angående minimumsnormer for social tryghed	1952	22. juli 1955		Bekendtgørelse*) nr. 1 af 2. januar

Nr.	Konventionens navn	Årstal	Tiltrådt	Opsagt	Bekendtgjort ¹⁾
					1958
105	Konvention om afskaffelse af tvangsarbejde	1957	21. december 1957		Bekendtgørelse*) nr. 65 af 7. november 1958
106	Konvention om ugentlig fritid i handels- og kontorvirksomheder	1957	21. december 1957		Bekendtgørelse*) nr. 64 af 7. november 1958
108	Konvention angående søfarendes nationale identitetspapirer	1958	28. juli 1970		Bekendtgørelse*) nr. 37 af 17. april 1972
111	Konvention om forskelsbehandling med hensyn til beskæftigelse og erhverv	1958	10. juni 1960		Bekendtgørelse*) nr. 8 af 3. februar 1961
112	Konvention om lavalder for adgang til beskæftigelse om bord på fiskefartøjer	1959	17. januar 1962	13. nov. 1997	Bekendtgørelse*) nr. 63 af 23. november 1962
115	Konvention om beskyttelse af arbejdere mod ioniserende stråling	1960	24. november 1972		Bekendtgørelse*) nr. 113 af 21. oktober 1974
116	Konvention om delvis ændring af de af Den Internationale Arbejdsorganisations generalkonference på dens første 32 møder vedtagne konventioner	1961	12. maj 1962		Bekendtgørelse*) nr. 46 af 11. december 1963
118	Konvention om ligestilling af ind- og udlændinge i henseende til social tryghed	1962	14. maj 1969		Bekendtgørelse*) nr. 90 af 24. september 1970
119	Konvention om sikring af maskineri	1963	8. november 1988		Bekendtgørelse af 17. januar 1991
120	Konvention om hygiejne i handels- og kontorvirksomheder	1964	10. juni 1970		Bekendtgørelse*) nr. 91 af 14. oktober 1971
122	Konvention om beskæftigelsespolitik	1964	10. juni 1970		Bekendtgørelse*) nr. 92 af 14. oktober 1971
126	Konvention om opholdsrum i fiskerifartøjer	1966	4. april 1978		Bekendtgørelse*) nr. 88 af 17. juli 1979
129	Konvention om arbejdstilsyn i landbruget	1969	13. oktober 1972		Bekendtgørelse*) nr. 36 af 27. februar 1975
130	Konvention om læge- og hospitalsbehandling og dagpenge under sygdom	1969	4. april 1978		Bekendtgørelse*) nr. 85 af 5. juli 1979
133	Konventionen om skibsmandskabets opholdsrum	1970	10. juli 2003		Bekendtgørelse nr. 19 af 5. august 2004
134	Konvention om forebyggelse af arbejdsulykker (søfarende)	1970	19. maj 1980		Bekendtgørelse nr. 37 af 20. marts 1981
135	Konvention om beskyttelse af arbejdstagerrepræsentanter i den enkelte virksomhed og om de faciliteter, som skal ydes dem	1971	4. april 1978		Bekendtgørelse*) nr. 74 af 1. juli 1979
138	Konvention om mindstealder for adgang til beskæftigelse	1973	13. november 1997		Bekendtgørelse nr. 31 af 10. september 1998
139	Konvention om forebyggelse af og kontrol med sundhedsmæssige farer på arbejdspladsen forårsaget af kræftfremkaldende stoffer og midler	1974	4. april 1978		Bekendtgørelse*) nr. 75 af 1. juli 1979

Nr.	Konventionens navn	Årstal	Tiltrådt	Opsagt	Bekendtgjort ¹⁾
141	Konvention om landbrugsorganisationer og deres rolle i den økonomiske og sociale udvikling	1975	4. april 1978		Bekendtgørelse*) nr. 86 af 5. juli 1979
142	Konvention om erhvervsvejledning og erhvervsuddannelse	1975	20. maj 1981		Bekendtgørelse nr. 55 af 2. juni 1982
144	Konvention om tresidede forhandlinger til fremme af gennemførelsen af ILO-standarder	1976	4. april 1978		Bekendtgørelse*) nr. 116 af 15. oktober 1979
147	Konvention om minimumsnormer i handelsskibe Protokol ratificeret 10. juli 2003	1976	19. maj 1980		Bekendtgørelse nr. 96 af 23. september 1982
148	Konvention om luftforurening, støj og vibration	1977	1. december 1987		Bekendtgørelse nr. 17 af 2. maj 1996
149	Konvention om sygeplejepersonalets beskæftigelse samt arbejds- og levevilkår	1977	20. maj 1981		Bekendtgørelse af 2. juni 1982
150	Konvention om arbejdsmarkedsadministration: rolle, funktion og organisation	1978	20. maj 1981		Bekendtgørelse nr. 57 af 2. juni 1982
151	Konvention om beskyttelse af organisationsretten og metoder til fastsættelse af arbejdsvilkår i den offentlige sektor	1978	20. maj 1981		Bekendtgørelse nr. 58 af 2. juni 1982
152	Konvention om sikkerhed og sundhed i forbindelse med havnearbejde	1979	8. november 1988		Bekendtgørelse nr. 33 af 18. april 1991
155	Konvention om sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen samt arbejdsmiljø	1981	10. juli 1995		Bekendtgørelse nr. 3 af 1. februar 1996
159	Konvention om erhvervsmæssig revalidering og beskæftigelse af handicappede	1983	5. februar 1985		Bekendtgørelse nr. 40 af 20. april 1988
160	Konvention om arbejdsmarkedsstatistik	1985	1. december 1987		Bekendtgørelse nr. 32 af 18. april 1991
162	Konvention om sikkerhed ved anvendelse af asbest	1986	18. december 2006		Bekendtgørelse nr. 5 af 22. maj 2008
163	Konvention om søfarendes velfærd til søs og i havn	1987	16. september 1993		Bekendtgørelse nr. 60 af 16. juni 1994
167	Konvention om sikkerhed og sundhed inden for bygge- og anlægssektoren	1988	10. juli 1995		Bekendtgørelse nr. 18 af 2. maj 1996
169	Konvention vedrørende indfødte folk og stammefolk i selvstændige stater	1989	18. januar 1996		Bekendtgørelse nr. 97 af 9. oktober 1997
180	Konvention om søfarendes arbejdstid og bemanning af skibe	1996	10. juli 2003		Bekendtgørelse nr. 20 af 5. august 2004
182	Konvention om forbud mod og omgående indsats for afskaffelse af de værste former for børnearbejde	1999	14. august 2000		Bekendtgørelse nr. 62 af 11. december 2000
MLC	Konvention om søfarendes arbejdsforhold	2006	23. juni 2011		Endnu ikke bekendtgjort ³
187	Konvention om rammer for fremme af sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen	2006	28. januar 2009		Bekendtgørelse nr. 18 af 11. marts 2010
I alt ratificeret pr. 1. oktober 2011: 72 stk., heraf 8 opsagte, 63 aktive og 1 endnu ikke aktiv konvention.					

- 1) De med * mærkede bekendtgørelser er optaget i Lovtidende C.
- 2) Denne konvention afløser Bernerkonventionen af 1906 om samme spørgsmål, og ratifikationerne af denne medregnes derfor ikke i bureauets opgørelse over antallet af ratifikationer af internationale arbejdskonventioner.
- 3) Konventionen er endnu ikke trådt i kraft internationalt.

Konventionerne nr. 5, 7, 15, 58 og 112 blev opsagt i forbindelse med ratifikation af konvention nr. 138 om mindstealder for adgang til beskæftigelse.

Konvention nr. 32 blev opsagt i forbindelse med ratifikation af konvention nr. 152 om sikkerhed og sundhed i forbindelse med havnearbejde.

Konvention nr. 62 blev opsagt i forbindelse med ratifikation af konvention nr. 155 om sikkerhed og sundhed på arbejdspladsen samt arbejdsmiljø.

Konvention nr. 63 blev opsagt i forbindelse med ratifikation af konvention nr. 160 om arbejdsmarkedsstatistik.

BILAG 5. Præsentation af ILO's nyvalgte generaldirektør Guy Ryder

Guy Ryder er født i 1956 i Liverpool, England og har sin uddannelse fra Cambridge Universitet.

Guy Ryder har gennem sin mere end 30 årige internationale karriere både haft centrale stillinger i den internationale fagbevægelse og hos ILO. Han startede sin karriere hos Trades Union Congress' internationale afdeling i 1981, hvilket blev fulgt op af en række internationale topposter hos fagbevægelsen. Guy Ryder har således været generalsekretær for både International Confederation of Free Trade Unions (ICFTU) i perioden 2002-2006 og for International Trade Union Confederation (ITUC) i perioden 2006-2010.

Guy Ryder har løbende bestridt centrale stillinger hos ILO. Han blev således i 1998 leder af ILO's afdeling for arbejdstageraktiviteter og var i perioden 1999-2002 leder af generaldirektørens kontor. Siden 2010 har Guy Ryder været eksekutiv direktør for ILO (assisterende generaldirektør i ILO).

Guy Ryder tiltræder stillingen som generaldirektør for ILO til oktober 2012.

Tidligere generaldirektører for ILO:

Juan Somavia	1999-2012	Chile
Michel Hansenne	1989-1999	Belgien
Francis Blanchard	1974-1989	Frankrig
C. Wilfred Jenks	1970-1973	Storbritannien
David A. Morse	1948-1970	USA
Edward Phelan	1941-1948	Irland
John G. Winant	1939-1941	USA
Harold Butler	1932-1938	Storbritannien
Albert Thomas	1919-1932	Frankrig

Bilag 6: ILO's Henstilling om grundlæggende sociale beskyttelsessystemer

Den Internationale Arbejdsorganisations årlige konference,

- som, var indkaldt i Geneve af Det Internationale Arbejdskontors Styrelsesråd til sit 101. møde den 30. maj 2012, og som mødtes på det 101. møde den 30. maj 2012, og som igen bekræfter, at retten til social sikring er en menneskeret, og
- anerkender, at retten til social sikring sammen med fremme af beskæftigelse er en økonomisk og social nødvendighed for at sikre udvikling og fremskridt og
- anerkender, at social sikring er et vigtigt redskab til at forebygge og formindske fattigdom, ulighed, social eksklusion og usikkerhed, fremme lige muligheder, ligestilling mht. køn og race samt til at støtte overgangen fra uformel til formel beskæftigelse, og som
- tager i betragtning, at social sikring er en investering i mennesker, der styrker deres evne til at tilpasse sig ændringer i samfundsøkonomien og på arbejdsmarkedet, og at sociale sikringssystemer virker som automatiske sociale og økonomiske stabilisatorer, der bidrager til at stimulere den samlede efterspørgsel i krisetider og tiden derefter, og bidrager til at støtte overgangen til en mere bæredygtig økonomi, og
- tager i betragtning at fremme af politik, som sigter mod bæredygtig, langsigtet vækst kombineret med social inklusion, hjælper til at afhjælpe ekstrem fattigdom og reducere sociale uligheder og forskelligheder i og mellem regionale områder, og
- anerkender, at overgangen til formel beskæftigelse og etableringen af bæredygtige sociale sikringssystemer gensidigt understøtter hinanden
- erindrer om, at Philadelphia-Deklarationen anerkender ILO's højtidelige forpligtelse til at "achieve the extension of social security measures to provide a basic income to all in need of such protection and comprehensive medical care", og
- tager FN's menneskerettighedserklæring, i særdeleshed artiklerne 22 og 24, i betragtning og den Internationale Konvention om Økonomiske, Sociale og Kulturelle Rettigheder, i særdeleshed artiklerne 9, 11 og 12, og
- tager endvidere ILO's sociale sikringsstandarder i betragtning, navnlig ILO-konvention nr. 102 om minimumsstandarder for social sikring af 1952, Henstilling nr. 67 vedrørende sikring af indkomst af 1944 samt Henstilling nr. 69 sundhedsmæssige ydelser af 1944, samt noterer sig, at disse minimumsstandarder fortsat er relevante og fortsatte er vigtige referencer for sociale sikringssystemer, og
- erindrer om, at ILO-Deklarationen om Social Retfærdighed for en Fair Globalisering anerkender, at "medlemmernes og Organisationens forpligtelser til og bestræbelser på at gennemføre ILO's konstitutionelle mandat, herunder igennem internationale arbejdsstandarder, samt til at gøre fuld og produktiv beskæftigelse samt anstændigt

arbejde til et centralt element i den økonomiske- og sociale politik, skal baseres på ... (ii) at udvikle og fremme foranstaltninger til social beskyttelse ... som er bæredygtige og tilpassede nationale forhold, herunder udvidelse af social sikring til at omfatte alle”, og

- tager resolutionen og konklusionerne om den tilbagevendende drøftelse om social beskyttelse (social sikring), som blev vedtaget på den Internationale Arbejdskonferences 100. session (2011), som anerkender behovet for en henstilling, som supplement til allerede eksisterende ILO-standarder vedrørende social sikring, og som vejleder medlemmerne i at opbygge en social mindste beskyttelse, der er tilpasset nationale forhold og udviklingsniveauer som del af et omfattende socialt sikringssystem, og
- som har besluttet at vedtage forslag om mindste niveauer vedrørende social beskyttelse, som er beskrevet i punkt 4 i dagsordenen til dette møde, og
- som har besluttet, at disse forslag skal antage form af en henstilling;
- vedtager den 11. juni i året 2012 følgende Henstilling, som benævnes Henstillingen om Mindste Niveauer vedrørende Social Beskyttelse (Henstilling om grundlæggende sociale beskyttelsessystemer).

I. FORMÅL, ANVENDELSESOMRÅDER OG PRINCIPPER

1. Denne **Henstilling** vejleder medlemmerne i at:
 - (a) indføre, henholdsvis vedligeholde minimumsniveauer for social beskyttelse som en grundlæggende del af deres nationale sociale sikringssystemer; og
 - (b) gennemføre minimumsniveauer for social beskyttelse som en del af deres strategi for at udbrede og øge social sikring, således at der gradvist sikres et højere niveau til så mange mennesker som muligt under hensyn til ILO's standarder for social sikring.
2. I denne Henstilling defineres minimumsniveauer for social beskyttelse som nationalt fastsatte garantier for social sikring, som giver beskyttelse med henblik på at forebygge eller formindske fattigdom, sårbarhed og social eksklusion.
3. Idet det anerkendes, at staten har det overordnede og primære ansvar for gennemførelse af Henstillingen, skal Medlemmerne anvende følgende principper:
 - (a) beskyttelsens universalitet, baseret på social solidaritet;
 - (b) retten til ydelser fastsat i national lovgivning;
 - (c) ydernes tilstrækkelighed og forudsigelighed;
 - (d) ikke-diskrimination, ligestilling mellem kønnene samt hensyn til særlige behov;

- (e) social inklusion, herunder for personer i den uformelle økonomi.
- (f) respekt for rettigheder og værdighed hos personer, som er dækket af garantierne for social sikring;
- (g) gradvis gennemførelse, herunder gennem fastsættelse af mål og tidsrammer;
- (h) solidaritet med hensyn til finansiering, samtidig med at det tilstræbes at opnå den bedste balance mellem ansvar og interesser i mellem dem, som enten finansierer eller har fordel af sociale sikringssystemer;
- (i) hensyntagen til mangfoldighed i metoder og tilgange, herunder i finansieringssystemer og udbetalingsystemer
- (j) gennemskuelig, ansvarsfuld og sund økonomisk ledelse og administration;
- (k) finansiel og økonomisk bæredygtighed, der tager hensyn til social retfærdighed og rimelighed;
- (l) sammenhæng mellem socialpolitik, økonomisk politik og beskæftigelsespolitik;
- (m) sammenhæng på tværs af de institutioner, som har ansvaret for udbetalingen af sociale ydelser;
- (n) forbedre de sociale sikringssystemers produkter;
- (o) effektivitet og tilgængelighed i klage- og ankeprocedurer;
- (p) regelmæssig overvågning af gennemførelsen samt periodevis evaluering:
- (q) fuld respekt for retten til at indgå i overenskomstforhandlinger og foreningsfrihed for alle arbejdstagere; og
- (r) trepartsdeltagelse af repræsentative sammenslutninger af arbejdsgivere og arbejdstagere samt høring af andre relevante og repræsentative organisationer, for de pågældende parter.

II. NATIONALE MINDSTENIVEAUER FOR SOCIAL BESKYTTELSE

4. Medlemmer bør i overensstemmelse med nationale forhold så hurtigt som muligt indføre og vedligeholde nationale minimumsstandarder for social beskyttelse, som skal indeholde grundlæggende garantier for social sikring. Disse garantier bør som det mindste sikre, at alle med behov herfor over et livsforløb har adgang til centrale sundhedsydelser og grundlæggende indkomstsikring, som tilsammen sikrer reel adgang til de goder og sociale ydelser, som nationalt defineres som nødvendige.
5. Mindsteniveauerne for social beskyttelse som nævnt i paragraf 4 bør i det mindste indeholde følgende grundlæggende socialsikringsgarantier:

- (a) adgang til et nationalt fastsat udvalg af goder og tjenesteydelser omfattende centrale ydelser i sundhedsvæsenet, herunder ydelser ved moderskab, som opfylder kriterierne for tilgængelighed, opnåelighed, acceptabilitet og kvalitet;
 - (b) grundlæggende indkomstsikring for børn, som i det mindste svarer til nationalt fastsatte minimumsstandarder, som sikrer adgang til ernæring, uddannelse, pleje og alle andre nødvendige goder og tjenesteydelser;
 - (c) grundlæggende indkomstsikring, som minimum svarende til de nationalt fastsatte minimumsstandarder, for personer i den arbejdsdygtige alder, som er ude af stand til at oppebære en tilstrækkelig indkomst, især i tilfælde af sygdom, arbejdsløshed, moderskab og invaliditet; og
 - (d) grundlæggende indkomstsikring, som minimum svarende til de nationalt fastsatte minimumsstandarder, for ældre
6. Med forbehold for eksisterende internationale forpligtelser bør Medlemmer sørge for de grundlæggende sociale sikringsgarantier, som er omfattet af denne Henstilling, til som minimum alle bosiddende og børn, som fastsat i national lovgivning;
7. Grundlæggende sociale sikringsgarantier bør fastsættes ved lov. National lovgivning bør nærmere angive anvendelsesområdet, betingelserne, ydelsesniveauerne, som udmønter disse garantier. Der bør også fastsættes neutrale, gennemskelige, effektive, enkle, hurtige, tilgængelige og ikke omkostningstunge klage- og ankeprocedurer. Adgang til klage- og ankeprocedurer bør være gebyrfri for ansøgeren. Der bør fastsættes ordninger, som fremmer overholdelsen af de nationale regler.
8. Ved fastlæggelse af de grundlæggende sociale sikringsgarantier bør Medlemmerne overveje følgende:
- (a) Personer, som har behov for sundhedsydelser, skal ikke risikere økonomiske vanskeligheder eller fattigdom på grund af de økonomiske konsekvenser, der er forbundet med at opsøge central lægehjælp. Gratis lægehjælp før og efter fødsel for de mest udsatte bør også overvejes;
 - (b) grundlæggende indkomstsikring bør muliggøre et liv i værdighed. Nationalt fastsatte minimumsindkomster kan svare til den pengemæssige værdi af nødvendige goder og tjenesteydelser, nationale fattigdomsgrænser, indtægtsgrænser for kontanthjælp eller andre sammenlignelige grænser, som er fastsat i national lovgivning eller praksis, og som kan tage hensyn til regionale forskelle;
 - (c) niveauerne for grundlæggende indkomstsikring bør, hvor det findes hensigtsmæssigt, regelmæssigt vurderes i en gennemskelig procedure som fastsat i national lovgivning og regler eller praksis; og
 - (d) med hensyn til indførelsen og vurderingen af niveauerne på disse garantier bør der sikres trepartsdeltagelse med organisationer, som repræsenterer arbejdstagere og arbejdsgivere, såvel som høringer af andre relevante organisationer, der repræsenterer de berørte parter.

9. (1) Ved ydelsen af grundlæggende sociale sikringsgarantier bør medlemmer overveje forskellige fremgangsmåder med henblik på at gennemføre den mest virkningsfulde og effektive kombination af ydelser og ordninger i national sammenhæng.
- (2) Ydelser kan inkludere børne- og familiedydelser, sygdoms- og sundhedsydelse, moderskabsydelse, invaliditetsydelse, alderdomsydelse, efterladteydelse, arbejdsløshedsydelse og beskæftigelsesgarantier samt arbejdsskadeydelse såvel som enhver anden social kontant- eller naturalydelse.
- (3) Ordninger med sådanne ydelser kan omfatte universelle ydelser, social sikring, social bistand, negativ indkomstskat, beskæftigelsesordninger og beskæftigelsesstøtteordninger.
10. Ved udarbejdelsen og gennemførelsen af nationale minimumsniveauer for social beskyttelse bør medlemmerne:
- (a) Kombinere forebyggende, fremmende og aktive foranstaltninger, kontantydelse og serviceydelse
- (b) fremme produktive økonomiske aktiviteter og formel beskæftigelse ved at overveje politikker, som inkluderer offentligt udbud, statslige kreditfaciliteter, arbejdstilsyn, arbejdsmarkedspolitik og skatteincitament, og som fremmer uddannelse, faglig uddannelse, arbejdsfærdigheder og arbejdsduelighed, og
- (c) sikre koordinering med andre politikområder, som fremmer formel beskæftigelse, indkomstkøbe, uddannelse, at kunne læse og skrive, faglig uddannelse, arbejdsfærdigheder og arbejdsdygtighed, som mindsker sårbarhed, og som fremmer sikkert arbejde, iværksætter og bæredygtig virksomhed i overensstemmelse med anstændigt arbejde.
11. (1) Medlemmer bør overveje en række forskellige metoder for at tilvejebringe de nødvendige ressourcer til at sikre finansiel og økonomisk bæredygtighed i de nationale mindsteniveauer for social beskyttelse under hensyn til de forskellige befolkningsgruppers evner til at bidrage. Sådanne metoder kan, enkeltvis eller i kombination, omfatte effektiv sikring af skatteindbetalinger og bidragsforpligtelser, omprioritering af udgifter, eller et bredere og tilstrækkeligt progressivt skattegrundlag.
- (2) Ved anvendelsen af sådanne metoder bør medlemmer overveje behovet for at indføre foranstaltninger til at forhindre svig, skatteunddragelse og manglende betaling af bidrag.
12. Nationale mindsteniveauer for social beskyttelse bør finansieres med nationale midler. Medlemmer, hvis økonomiske og skattepolitiske kapacitet ikke er tilstrækkelig til at gennemføre garantierne, kan søge internationalt samarbejde og støtte som supplement til deres egen indsats.

III. NATIONALE STRATEGIER FOR UDVIDELSE AF DET SOCIALE SIKRINGSOMRÅDE

13. (1) Medlemmer bør formulere og gennemføre nationale strategier for udvidelse af socialsikringsområdet baseret på national konsultation med effektiv social dialog med og deltagelse af arbejdsmarkedets parter. De nationale strategier bør:
 - (a) give gennemførelsen af nationale minimumsniveauer for social sikring prioritet som udgangspunkt i de lande, som ikke har et minimumsniveau for sociale sikringsgarantier, og som et grundlæggende element i deres nationale sociale sikringssystemer; og
 - (b) søge så hurtigt som muligt at give et højere beskyttelsesniveau til så mange mennesker som muligt, idet der tages hensyn til medlemmernes økonomiske og finansielle formåen.
- (2) Til dette formål bør medlemmerne gradvist opbygge og opretholde et omfattende og tilstrækkeligt socialt sikringssystem, som er i overensstemmelse med nationale, politiske mål og som søger at koordinere socialpolitik med andre politikområder.
14. Ved formuleringen og gennemførelsen af de nationale strategier for udvidelse af national sociale sikring bør medlemmerne:
 - (a) Opsætte mål, som afspejler nationale prioriteter;
 - (b) identificere mangler i og barrierer for beskyttelse;
 - (c) søge at afbøde mangler i beskyttelsen gennem passende og effektivt koordinerede systemer, bidragspligtige eller ikke-bidragspligtige eller begge, herunder gennem udvidelse af de eksisterende bidragspligtige systemer til alle personer, som kan bidrage.
 - (d) supplere social sikring med aktiv arbejdsmarkedspolitik, herunder erhvervsuddannelse og andre passende foranstaltninger.
 - (e) specificere økonomiske forudsætninger og ressourcer såvel som tidsrammen og rækkefølgen af den gradvise opfyldelse af målene; og
 - (f) skabe opmærksomhed om de nationale minimumsniveauer for social beskyttelse og deres udvidelsesstrategier og iværksætte informationsprogrammer, herunder gennem dialog med arbejdsmarkedets parter.
15. Strategierne for udvidelse af social sikring bør gælde for personer både i den formelle og den uformelle økonomi og støtte væksten i den formelle beskæftigelse samt en formindskelse af den uformelle sektor, og bør have sammenhæng med og føre til gennemførelse af de sociale, økonomiske og miljømæssige udviklingsplaner i medlemslandene.
16. Strategierne for udvidelsen af social sikring bør sikre støtte til dårligt stillede grupper og mennesker med særlige behov.

17. Ved opbygningen af omfattende sociale sikringssystemer, der afspejler nationale mål, prioriteringer og økonomisk og finansiel formåen bør medlemmerne søge at nå rækkevidden for og niveauerne for de ydelser, som er omfattet af Konvention nr. 102 om minimumsstandarder for social sikring eller af andre ILO- konventioner eller henstillinger om social sikring, som sætter højere standarder.
18. Medlemmerne bør overveje, så hurtigt som nationale omstændigheder tillader det, at ratificere ILO-konvention nr. 102 om minimumsstandarder for Social sikring(1952). Endvidere bør medlemmerne overveje at ratificere, eller gennemføre, alt efter omstændighederne, andre ILO-konventioner angående social sikring såvel som henstillinger som sætter højere standarder.

IV. OVERVÅGNING

19. Medlemmer bør overvåge fremskridt i gennemførelsen af nationale minimumsniveauer for social beskyttelse og opnåelsen af andre mål for den nationale strategi for at udvide social beskyttelse gennem passende nationalt definerede metoder, herunder gennem trepartsdeltagelse af repræsentative organisationer af arbejdsgivere og arbejdstagere, såvel som gennem drøftelser med andre relevante og repræsentative sammenslutninger af relevante personer.
20. Medlemmer bør regelmæssigt iværksætte nationale konsultationer med henblik på at vurdere fremskridt og drøfte den politiske linje for yderligere horisontal og vertikal udvidelse af social beskyttelse.
21. Til gennemførelsen af paragraf 19 bør medlemmer regelmæssigt samle, sammensætte, analysere og udgive en passende mængde informationer, statistikker og indikatorer om social beskyttelse, som er fordelt på køn.
22. Ved udvikling og revision af begreber, definitioner og metoder, som anvendes i produktionen af informationer, statistikker og indikatorer vedrørende social sikring, bør medlemmerne tage den relevante vejledning fra Den Internationale Arbejdsorganisation i betragtning, herunder navnlig, som det findes passende, resolutionen angående udvikling af statistik om social sikring, som blev vedtaget af den niende Internationale Konference for Arbejdsmarkedstatistikere.
23. Medlemmerne bør etablere et lovgrundlag, som sikrer beskyttelse af privat, individuel information, som forefindes i medlemslandenes informationssystemer om social sikring.
24. (1) Medlemmerne opfordres til at udveksle information, erfaringer og ekspertise vedrørende sociale sikringsstrategier, politik og praksis indbyrdes, og med Det Internationale Arbejdskontor.

(2) Ved gennemførelsen af denne Henstilling kan medlemmerne søge teknisk assistance hos den Internationale Arbejdsorganisation og andre relevante internationale organisationer i overensstemmelse med deres respektive mandater.

**Mandatnotits
for
ILO's 101. Arbejdskonference
Genève
2012**

Instruktion for den danske regeringsdelegation

Beskæftigelsesministeriet

Maj 2012

1. INDLEDNING

Mandatnotitsen er udarbejdet til brug for regeringens delegation ved Den 101. Internationale Arbejdskonference, som afholdes den 30. maj til den 15. juni 2012 i Genève. Mandatnotitsen dækker de emner, der på forhånd er sat på Konferencens dagsorden. Eventuelle yderligere emner eller spørgsmål vil blive koordineret i Genève.

Dagsordenen for ILO's Internationale Arbejdskonference indeholder altid tre komitéer med tematiske diskussioner, der skifter fra år til år. I visse tilfælde er der tale om 2. behandlinger af emner, der har været behandlet på tidligere konferencer. Udover de tre temadiskussioner, er der en række faste punkter på dagsordenen, f.eks. den såkaldte Applikationskomité.

2. REGERINGSINSTRUKS VEDRØRENDE KONFERENCENS EMNER

Danmark har i kraft af formandskabet for EU i første halvår af 2012 en række særlige opgaver under arbejdskonferencen. Den danske delegation skal i samarbejde med EU-delegationen (EU's fælles udenrigstjeneste) planlægge og lede EU-koordinationsmøderne og drive arbejdet med at udarbejde og koordinere fælles EU-udtalelser til de enkelte emner. Danmark skal som formandskabsland arbejde for at skabe resultater, sikre et godt samarbejde mellem medlemslandene og lave kompromisforslag, som kan samle opbakning blandt landene. For at lykkes kræver det blandt andet, at formandskabet ses som neutralt og upartisk. Som følge heraf vil den danske opgavevaretagelse i komitéerne i år være præget af, at Danmark repræsenterer alle EU-medlemslande. Danske særinteresser vil kun blive forfulgt, hvor der vurderes at være ganske særlige grunde hertil og nedenstående beskrivelse af dansk holdning under de enkelte komitéer skal ses i lyset af denne overordnede målsætning.

Konferencens komitéer med temadiskussioner:

a. Komité om grundlæggende sociale beskyttelsessystemer for social retfærdighed og en fair globalisering (Social Protection Floors for social justice and a fair globalization)

På arbejdskonferencen skal der være en drøftelse af Social Protection Floors med henblik på vedtagelse af et ILO-instrument herom.

Der er lagt op til vedtagelse af en rekommandation, der skal vejlede medlemsstaterne om indførelse, udvikling og fastholdelse af grundlæggende sociale beskyttelsessystemer og om udvikling af nationale strategier til udbredelse af social beskyttelse, der gradvist skal forbedre den sociale beskyttelse af så mange borgere som muligt. Rekommandationen skal ikke tiltrædes, og den er ikke bindende for medlemsstaterne. Rapport IV (2B): "*Social protection floors for social justice and a fair globalization*" indeholder udkast til rekommandationens tekst, der vil danne udgangspunkt for forhandlingerne.

Rekommandationen skal bl.a. ses i lyset af FN's arbejde med fattighedsbekæmpelse i "Commission for Social Development" på grundlag af FN's udviklingsmål for 2015 – the Millennium Development Goals – der blev vedtaget i 2000. I konklusionerne fra mødet i februar 2012 i denne kommission tilskyndes medlemsstaterne bl.a. til at udvikle grundlæggende sociale beskyttelsessystemer med henblik på at øge beskæftigelsen og dermed bekæmpe fattigdom.

Udkastet til rekommandation indeholder en tostrengt strategi for arbejdet med grundlæggende sociale beskyttelsessystemer: udbredelse af sociale beskyttelse til større

befolkningsgrupper og forbedring af beskyttelsen. Rekommandationen anfører, at medlemsstaterne bør stræbe efter at opbygge sociale beskyttelsessystemer med et omfang og niveau for ydelser som fastlagt i ILO-konventionen om minimumsnormer for social tryghed fra 1952 (Konvention nr. 102), som Danmark har ratificeret.

Rekommandationen bygger på internationale erfaringer, der viser, at grundlæggende sociale beskyttelsessystemer er med til at understøtte væksten i samfundsøkonomien og dermed begrænser fattigdom, og at det derfor kan betale sig at investere i udviklingen af sådanne systemer.

Efter rekommandationen defineres et grundlæggende socialt beskyttelsessystem som en samling af nationale regler, der garanterer befolkningen et minimum af sociale ydelser, hvilket bl.a. har til formål at undgå eller begrænse fattigdom og social udstødelse. Det anføres, at sådanne ydelser, uanset om de gives efter en behovsvurdering eller ej, kan være baseret på bidragsbetaling eller andre former for finansiering.

Rekommandationen præciserer, at det er op til den enkelte stat at definere det nærmere indhold af dens grundlæggende sociale beskyttelsessystem. Den konkrete udmøntning af rekommandationen skal baseres på en række grundlæggende principper:

- Ydelserne skal være universelle.
- Retten til ydelserne skal være fastsat ved lov og skal være baseret på ikke-diskrimination, kønsneutralitet og hensyntagen til specielle behov.
- Ydelserne skal være tilstrækkelige og forudsigelige.
- Der skal findes en rimelig balance mellem interesserne for dem, der finansierer sociale beskyttelsessystemer, og dem der nyder godt af dem.
- Grundlæggende sociale beskyttelsessystemer skal samordnes med medlemsstaternes social- og beskæftigelsespolitik og deres økonomiske politik.
- Indførelsen af grundlæggende sociale beskyttelsessystemer kan ske på flere forskellige måder, og der findes forskellige metoder til finansieringen af dem.
- Grundlæggende sociale beskyttelsessystemer skal være økonomisk bæredygtige.
- Arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationen skal involveres i arbejdet med grundlæggende sociale beskyttelsessystemer sammen med repræsentanter for andre organisationer mv.

Ved indførelse af grundlæggende sociale beskyttelsessystemer efter rekommandationen skal medlemsstaterne sikre, at alle, der har behov for hjælp, har adgang til grundlæggende sundhedsydelser og en vis minimumsindkomst i form af ydelser i anledning af arbejdsløshed, sygdom, barsel, handicap mv. Beskyttelsessystemerne skal endvidere omfatte pensioner samt ydelser til børn (adgang til ernæring, uddannelse mv.).

Sociale ydelser kan stilles til rådighed for borgerne i form af kontante betalinger eller naturalier.

Omfanget af de sociale ydelser fastlægges i national ret. Det fastlægges endvidere i national ret, hvem der har ret til de nævnte ydelser, men retten skal som udgangspunkt tilkomme alle, der bor i den pågældende medlemsstat.

Ved udformningen af den grundlæggende sociale beskyttelse skal medlemsstaterne tage hensyn til følgende:

- Adgangen til grundlæggende sundhedsydelse skal være nem og må ikke indebære så store omkostninger for de pågældende borgere, at de derved udsættes for nød eller øget risiko for fattigdom.
- Sociale ydelser skal give borgerne mulighed for at leve et værdigt liv.
- Niveaut for social beskyttelse skal vurderes jævnlige i henhold til national ret.
- Arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationen – og efter behov andre organisationer – skal involveres i fastsættelsen og den løbende vurdering af niveauet for social beskyttelse.

Adgangen til social beskyttelse skal fastsættes ved lov, der skal fastlægge betingelserne for at modtage sociale ydelser. Lovgivningen skal endvidere sikre effektive, simple, tilgængelige og hurtige klageprocedurer, der ikke pålægger klager store omkostninger.

Medlemsstaterne bør udforme deres sociale beskyttelsessystemer sådan, at de tilskynder borgerne til at deltage i produktive økonomiske aktiviteter og til at indgå i formelle ansættelsesforhold. Beskyttelsessystemerne bør endvidere koordineres med politikker, der har til formål at udvikle arbejdstagernes færdigheder og arbejdsmarkedssamarbejde, at øge sikkerheden i ansættelsen og at fremme rimelige arbejdsvilkår og virkelysten.

Medlemsstaterne skal overveje forskellige metoder til at skabe et økonomisk grundlag for sociale beskyttelsessystemer, der er økonomisk bæredygtige. Sådanne metoder kan f.eks. omfatte effektivisering af skatteopkrævningen, bidragsbetaling, omprioritering af udgifter og udvidelse af beskatningsgrundlaget.

De omkostninger, der er forbundet med sociale beskyttelsessystemer, skal som udgangspunkt afholdes inden for de økonomiske rammer i den enkelte medlemsstat. Medlemsstater, der ikke er i stand til at fremskaffe de ressourcer, der er nødvendige for at etablere grundlæggende sociale beskyttelsessystemer, kan dog søge om midlertidig bistand fra andre lande mv.

Rekommandationen opfordrer medlemsstaterne til at udarbejde og gennemføre strategier for udvikling af deres grundlæggende sociale beskyttelsessystemer. Sådanne strategier bør prioritere gennemførelse af social beskyttelse og bør have til formål hurtigst muligt at søge at højne beskyttelsesniveauet for så mange borgere som muligt. Strategierne bør endvidere understøtte forøgelse af antallet af arbejdstagere med formelle ansættelsesforhold. Endelig bør strategierne udformes sådan, at eventuelle mangler i den sociale beskyttelse identificeres, og at der arbejdes hen imod særlig støtte til handicappede og andre med særlige behov.

Medlemsstaterne bør overvåge fremskridtene i gennemførelsen af grundlæggende sociale beskyttelsessystemer og i den forbindelse sørge for indsamling af statistiske oplysninger.

Endelig opfordres medlemsstaterne til at udveksle erfaringer med arbejdet med strategier for udvikling af grundlæggende sociale beskyttelsessystemer med andre medlemsstater og med ILO.

Parternes holdning:

DA pointerer, at både regeringer, arbejdsgivere og lønmodtagersiden deler en bred enighed om den valgte tilgang til emnet.

De gældende konventioner om social beskyttelse og tryghed er for ufleksible i forhold til udfordringer, som mange stater står over for og disse vil modvirke den vækst og fremgang i den private sektor, som er forudsætning for, at der er en social tryghed at dele ud af i et hvert samfund. Mål om højere niveauer af social tryghed nås ikke med absolutte standarder og konvention 102 er for mange et uopnåeligt stadi.

Den nuværende krise i mange europæiske stater bekræfter, at social tryghed, der ikke er bæredygtig, destabiliserer hele samfund og dermed ikke bidrager til f.eks. at bekæmpe fattigdom.

Det er vigtigt, at en rekommendation indeholder den nødvendige fleksibilitet for regeringer og virksomheder. Det er også vigtigt, at dækningsystemer ikke alene bygges som bæredygtige og ikke alene kan finansieres, men også bliver reelt finansierede i overensstemmelse med deres mål og er i balance med arbejdsmarkedet. Systemerne skal også være gennemsigtige og demokratiske. Systemerne skal endvidere tilskynde til forøgelse af arbejdsstyrken og arbejdsstyrken til at være aktiv eller søge selvstændig beskæftigelse. Investering i sociale beskyttelsessystemer kan kun være en funktion af vækst og øget beskæftigelse.

Dansk holdning:

Danmark støtter generelt ILO's tostrengede strategi for arbejdet med grundlæggende sociale beskyttelsessystemer: udbredelse af social beskyttelse til større befolkningsgrupper og forbedring af beskyttelsen på nationalt niveau. Dette arbejde kan lede flere medlemsstater frem mod undertegnelse af ILO-konventionen om minimumsnormer for social tryghed (Konvention nr. 102), som Danmark har tiltrådt.

Sådanne sociale beskyttelsessystemer kan medvirke til at stabilisere arbejdsmarkedet, og de kan dermed medvirke til at øge væksten i samfundsøkonomierne og begrænse fattigdom. Det kan derfor betale sig for de enkelte medlemsstater at investere i udviklingen af sociale beskyttelsessystemer.

Rekommandationen er rettet mod alle medlemsstater og indeholder derfor ikke anbefalinger til niveau og anvendelsesområde for sociale ydelser. Fra dansk side kan man støtte dette.

Det er nødvendigt med en pragmatisk tilgang til opgaven, hvis det skal lykkes at udbrede grundlæggende sociale beskyttelsessystemer til alle medlemsstater. Rekommandationen afspejler, at grundlæggende sociale beskyttelsessystemer skal tilpasses til forholdene i de enkelte medlemsstater, og at niveauet for social beskyttelse skal afstemmes med de ressourcer, der er til rådighed. Rekommandationen understreger derfor nødvendigheden af at prioritere, hvilke basale ydelser der aktuelt og fremadrettet skal indgå i de enkelte medlemsstaters sociale beskyttelsessystem. Danmark er enig i denne fremgangsmåde og anser det for vigtigt at arbejde både med etablering af sociale beskyttelsessystemer og med videreudvikling af sådanne systemer. Fra dansk side finder man rekommandationen og den tilknyttede erfaringsudveksling velegnet til at fremme arbejdet hermed.

Endelig noterer man fra dansk side med tilfredshed, at rekommandationen ikke indeholder yderligere rapporteringsforpligtigelser.

Under forhandlingerne om forslaget repræsenterer Danmark som beskrevet ovenfor alle EU-medlemsstaterne og skal dermed først og fremmest fremføre medlemsstaternes fælles holdning til forslaget. Dette vil sætte sit præg på Danmarks arbejde med forslaget og gøre det vanskeligt at forfølge danske særinteresser.

b. Komité om ungdomsarbejdsløshed

Der skal på konferencen være en generel drøftelse af beskæftigelseskrisen for unge. ILO's sekretariat har til brug herfor udgivet rapporten ”*The youth employment crisis: Time for action*”. Rapporten ser på den seneste udvikling i unges beskæftigelse og på initiativer til udvikling af anstændigt arbejde for unge, herunder ILO's arbejde til fremme af unges beskæftigelse.

Beskæftigelseskrisen for unge er global, men krisens sociale og økonomiske karakteristika varierer mellem regioner og lande. Der er globalt set forholdsvis stor forskel på unges andel af befolkningen, og det er tydeligt, at industrialiserede lande har en markant lavere relativ andel af unge. Dette betyder, at der er forskellige demografiske udfordringer regionerne i mellem. Det bemærkes, at der overordnet set er en faldende andel af unge i befolkningen i alle regioner, men ikke i alle lande.

ILO fremhæver, at det er afgørende for at få gavn af en ung befolkning og dermed tilgængelig arbejdsstyrke til brug for øget vækst, at der er anstændig og produktiv beskæftigelse til de unge. Ellers er der stor risiko for at tabe generationer af unge. Det er vigtigt, at unge forberedes til og integreres på arbejdsmarkedet, da tilknytning til arbejdsmarkedet som ung er afgørende for den fremtidige arbejdsmarkedstilknytning. Der er desværre med krisen sket et fald i unges beskæftigelsesgrad globalt set og en stigning i ungdomsarbejdsløsheden. Særligt i industrialiserede lande er unge med krisen blevet hårdt ramt af arbejdsløshed. ILO vurderer, at der i 2012 er 75 millioner unge uden arbejde. ILO fremfører i sin rapport, at der globalt skal skabes ca. 40 millioner job om året til at opsyge de ca. 200 millioner, der i alt vurderes at stå uden arbejde.

ILO's rapport beskriver, hvordan unge i større grad varetager arbejde, hvor arbejdsforholdene ikke lever op til standarder for anstændigt arbejde, arbejde som er lavtlønnet og hvor der ofte er tale om egentlig uformel beskæftigelse. Der er desuden særlige problemstillinger for unge, som relaterer sig til overgangen fra skole til arbejde, hvilket også har været en stigende udfordring under krisen. Der er set en stigende polarisering og skærpelse af udfordringer for unge. Disse udfordringer forstærkes i øvrigt af en række forhold, som har betydning for arbejdsmarkedstilknytning: alder, køn, uddannelse/træning, nationalitet/etnisk oprindelse, handicap, HIV/AIDS-smitte og migration.

Der blev på ILO konferencen i 2005 vedtaget en resolution, som definerede et samlet sæt af politikker og programmer til fremme af beskæftigelse blandt unge. Resolutionens indsatsområder spænder fra makroøkonomi til arbejdsmarkedspolitiske tiltag og målrettede indsatser for udsatte unge. Rapporten til dette års konference indeholder en gennemgang af udviklingen siden 2005 set i forhold til resolutionen. Der undersøges en række politikområder, som går på tværs af de fire hovedemner under anstændigt arbejde (beskæftigelse, social sikkerhed, social dialog og arbejdstagerrettigheder). Der ses på politikker, som har til formål at påvirke efterspørgslen og fremme beskæftigelsen, på indsatser til at støtte overgangen fra skole til arbejde, på aktiv arbejdsmarkedspolitik og fx løntilskudsordninger. Desuden ses der på indsatsen i forhold til generel

arbejdsmarkedspolitik, der skal forbedre kvaliteten af arbejde og fremme social sikkerhed for unge, arbejdstagerrettigheder og unges deltagelse i den sociale dialog.

Rapporten viser, at der siden 2005 generelt har været et øget engagement og forpligtelse blandt landene til at placere ungdomsbeskæftigelse på dagsorden og som del af de nationale politikker og policyudvikling. Dette kan bl.a. ses i en række udviklingslandes fattigdomsstrategier og i arbejdsmarkedspolitikker generelt. Der er dog stor variation mellem landene i forhold til den faktiske implementering af politikker og prioriteringer for unge. Arbejdsgiver- og arbejdstagerorganisationer fremhæves som vigtige medspillere, der kan bidrage til at forstærke linket mellem virksomhederne, uddannelse og kompetenceudvikling og fremme af unges rettigheder i arbejdsforhold. Erfaringerne viser, at fokus på overordnede makroøkonomiske forbedringer og skabelse af jobrig og inklusiv vækst også har positiv betydning for unges beskæftigelse. Rapporten påpeger, at landene i deres forskellige politikker ofte fokuserer på kvantitative mål som reduktion af arbejdsløshed eller antal lærepladser og i mindre grad har fokus på forbedring af kvaliteten af job og at reducere unges udsathed. Der er heller ikke et stort fokus på monitorering og evaluering af de forskellige politikker og programmer.

Den globale krise og en række af årsagerne bag denne har haft stor betydning for udviklingen i ungdomsbeskæftigelsen. ILO nævner her en række overordnede områder, hvor der kan sættes ind. Det drejer sig ifølge ILO om at sikre en vækstdagsorden, hvor eksisterende makroøkonomiske politikker gentænkes i forhold til at fremme ungdomsbeskæftigelse. Uddannelse og træning fremhæves som et centralt element til at understøtte gode cirkler i forhold til tilknytning til arbejdsmarkedet og fremme af bedre job. Her nævner ILO bl.a. lærlingeuddannelser, som kendt fra bl.a. Danmark og andre europæiske lande, som et godt instrument i forhold til at sikre unges beskæftigelse. Desuden ser ILO i rapporten på betydningen af bl.a. iværksætterordninger, aktiv arbejdsmarkedspolitik i samspil med social sikkerhed, arbejdsretlig regulering med betydning for unge mv.

ILO lægger til sidst i rapporten op til den generelle drøftelse på konferencen med en række spørgsmål, der tager udgangspunkt i: Hvad har ILO og medlemslandene gjort siden 2005 og med hvilke resultater? De overordnede emner vil være 1) beskæftigelse og økonomisk politik, 2) ”employability” (beskæftigelsesegnet), 3) arbejdsmarkedspolitik, 4) unge iværksættere og selvstændige og 5) rettigheder for unge. Drøftelsen af disse spørgsmål skal bruges til at vise den videre vej frem til fremme af unges beskæftigelse.

Parternes holdning

DA hilser det velkommen at de unges beskæftigelse sættes på dagsordenen igen i ILO, da ledigheden for de unge er et væsentligt fokuspunkt på den politiske dagsorden i de fleste lande. Det er væsentligt at der sættes fokus på målrettede initiativer, der kan bidrage til at begrænse ungdomsledigheden. I den forbindelse vil det også være væsentligt at drøfte indretningen af uddannelserne, så bidrager til at skabe en let overgang for de unge til arbejdsmarkedet f.eks. gennem indretning af erhvervsrettede vekselluddannelser.

DA mener det er væsentligt, at drøftelsen af ungdomsledigheden ikke starter forfra; der må tages udgangspunkt i udviklingen i landene siden ILO resolutionen fra 2005. Resolutionen har taget fat på hovedtemaerne i 2012 rapporten og indeholder en besluttet handlingsplan for ILO's arbejde med ungdomsledighed. ILO har de fleste af de rigtige værktøjer og

perspektiver til effektivt at understøtte beskæftigelsen af unge, men må være mere effektiv til at levere på, hvad der er aftalt.

Der er derfor ikke brug for en stor diskussion om ungdomsledighed snarere en mere fokuseret approach, som tager fat på temaer som:

- Hvordan har erfaringen været siden 2005 med de initiativer der indgik i resolutionen?
- Hvor effektivt har ILO bureauet og andre aktører implementeret hvad der blev vedtaget i 2005?
- Hvordan kan den allerede besluttede implementering forbedres set i lyset af krisen?
- Nye erfaringer og udfordringer, som måske kan danne grundlag for omprioritering i konklusionerne fra konferencen i 2005 og måske til opstilling af justeret handlingsplan for ILO's arbejde med ungdomsbeskæftigelse i 2012 og frem.

Dansk holdning

Danmark hilser den generelle drøftelse af unges beskæftigelse velkommen. Udviklingen i unges arbejdsløshed globalt set danner en alvorlig baggrund for en relevant debat på konferencen, hvor en undersøgelse af den globale udvikling, sammen med en drøftelse af erfaringer og fremadrettede initiativer, kan bidrage til bekæmpelsen af ungdomsarbejdsløshed. Det er afgørende, at unges vej gennem uddannelsessystemet og ud på arbejdsmarkedet fremmes – ikke bare i forhold til den akutte krise – men for at sikre, at der ikke tabes en generation på gulvet, hvilket kan medføre økonomiske udfordringer på længere sigt.

Unge uden en erhvervskompetencegivende uddannelse rammes hårdt i perioder med lavkonjunktur. Generelt er risikoen for at blive ledig større for personer uden uddannelse samtidig med, at ledige med en erhvervskompetencegivende uddannelse har kortere ledighedsperioder. Derfor er det afgørende for de unges fremtid, at de får en uddannelse - det er den bedste forsikring mod arbejdsløshed, som de unge kan få.

Unge overgang fra uddannelse til arbejde og tilknytning til arbejdsmarkedet i forbindelse med uddannelse, fx i forbindelse med praktik- og lærepladser, er ligeledes vigtige indsatsområder for at fremme unges beskæftigelse. Her er samarbejde med arbejdsmarkedets parter af stor betydning, ligesom arbejdsmarkedets parter kan bidrage med viden og indsigt i forhold til kommende uddannelsesbehov og efterspørgsel. Det er desuden afgørende, at unge med uddannelse og klar til arbejdsmarkedet kan få hjælp til dette og støttes af en målrettet aktiv arbejdsmarkedspolitik.

Danmark ser den eksisterende resolution som et godt og brugbart redskab i forhold til ILO's og ILO's medlemmers arbejde med fremme af ungdomsbeskæftigelse globalt. Udfordringen ligger i høj grad i implementeringen af resolutionen. Konferencens drøftelse skal derfor kunne bidrage med forslag til effektive initiativer til fremme af unges beskæftigelse, herunder initiativer til fremme af unges uddannelse som middel til at nå målet om øget beskæftigelse blandt unge. Forslagene forventes at være initiativer af relevans for henholdsvis ILO's medlemmer og i ILO's eget arbejde.

c. Komité om grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet

ILO's arbejdskonference vedtog i 2008 på sin 97. samling en erklæring om social retfærdighed for en fair globalisering, hvori begrebet Decent Work (ordentligt arbejde), som ILO har arbejdet med siden 1999, operationaliseres. Decent Work består af følgende fire strategiske og indbyrdes forbundne mål:

- 1) at fremme beskæftigelsen ved at skabe et bæredygtigt institutionelt og økonomisk miljø (employment)
- 2) at udvikle og forbedre foranstaltninger til social beskyttelse (social protection)
- 3) at fremme social dialog og trepartssamarbejde (social dialogue and tripartism)
- 4) at respektere, fremme og realisere de grundlæggende principper og rettigheder i forbindelse med arbejde (labour standards)

Som opfølgning på erklæringen fra 2008 introduceredes i 2010 på den årlige konference et nyt system med løbende og tilbagevendende rapporteringer og drøftelser af de 4 strategiske målsætninger. Den første målsætning om beskæftigelse blev drøftet på 2010-konferencen, den anden om social sikring på ILC 2011.

På ILC 2012 skal nu diskuteres de grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet, der baserer sig på *Deklarationen om grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet*, der blev vedtaget på arbejdskonferencens 86. samling i 1998. Deklarationen bygger på diskussioner i 1990-erne og pålægger medlemsstaterne særligt at følge 8 grundlæggende konventioner, der har stor betydning for, at medlemsstaterne lever op til deres forpligtelser over for ILO- samarbejdet. Det drejer sig om følgende konventioner:

- Konvention om forbud mod tvangsarbejde (Nr. 29)
- Konvention om foreningsfrihed og beskyttelse af retten til at organisere sig (Nr. 87)
- Konvention om retten til at organisere sig og føre kollektive forhandlinger (Nr. 98)
- Konvention om ligeløn (Nr.100)
- Konvention om forbud mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet (Nr.111)
- Konvention om forbud mod tvangsarbejde (Nr. 105)
- Konvention om minimumsalder (Nr.138)
- Konvention om forbud mod de værste former for børnearbejde (Nr.182)

Konventionerne nr. 29 og 105 om tvangsarbejde, nr.87 og 98 om foreningsfrihed og retten til at forhandle overenskomster, nr. 111 om forskelsbehandling og nr. 182 om børnearbejde er særligt nævnt i deklARATIONEN.

Som baggrund for diskussionen på arbejdskonferencen i 2012 har ILO udarbejdet en omfattende rapport ”*Recurrent discussion under the ILO Declaration on Social Justice for a Fair Globalization and the Follow-up to the ILO Declaration on Fundamental Principles and Rights at Work*”.

Hensigten med diskussionen er at få medlemsstaterne til mere aktivt at arbejde med deklARATIONENS principper og arbejde med de konventioner, som danner grundlag for deklARATIONEN. På dette grundlag skal der udarbejdes en handlingsplan for 2012 -2016 for det fremtidige arbejde med deklARATIONEN om grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet. En komité skal i 2016 diskutere de opnåede resultater. I rapportens kapitel 3 er der gjort rede for, hvorledes handlingsplanens resultater kan gennemføres.

Følgende 5 punkter skal drøftes i komiteen:

1. Grundlæggende rettigheder og globalisering
2. Universel ratificering af de 8 kernekonventioner
3. Effektiv realisering af grundlæggende rettigheder på nationalt niveau
4. Forstærket indsats i ILO til realisering af grundlæggende rettigheder
5. Andre initiativer til at fremme grundlæggende rettigheder

Parternes holdning:

DA finder, at det er spørgsmålet om rapporten kan danne grundlag for en drøftelse af, hvorledes staterne faktisk kan arbejde med og nå målene i deklARATIONEN og dermed understøtte dette arbejde og ikke bare en generel diskussion. Der har således allerede drøftelser i Styrelsesrådet og på tidligere ILO -konferencer.

Medlemsstaternes bør således fastholdes på deres ansvar. Dette er ikke alene et spørgsmål om ratifikation, men også promovning. Det er ligeledes nødvendigt, at ILO forholder sig til den uformelle økonomi og problemer med reel regeringsførelse.

Dansk holdning:

Danmark skal som formandskabsland ikke lægge særlige initiativer frem, men generelt støtte, at deklARATIONENS grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet udbredes og anvendes i medlemsstaterne.

Danmark vil arbejde for, at dette synspunkt afspejles i den planlagte handlingsplan. I dette lys skal der også arbejdes på, at overvågningen af medlemsstaternes indsats foregår på en enkel måde, så medlemsstaternes administrative forpligtelser begrænses mest muligt. I det omfang arbejdet mest hensigtsmæssigt udføres af ILO, skal det ske.

Faste punkter på dagsordenen

d. Finansielle og administrative spørgsmål

ILO's budget og program er 2-årigt. Det seneste budget og program for 2012-2013 blev vedtaget på den 100. Internationale Arbejdskonference i 2011. ILO's samlede budget for 2012-13 er på godt 862 mio. US\$⁵ (724 mio. CHF), hvilket er en nominel stigning på 2,1 pct. ift. forrige budget.

e. Applikationskomitéen

Som et fast punkt på Konferencens dagsorden samles Applikationskomitéen hvert år. Komiteen gennemgår de modtagne rapporter fra medlemslandene angående ratificerede ILO-konventioner, herunder brud på ratificerede konventioner og landenes manglende rapporteringer. Ekspertkomitéens rapport om medlemslandenes implementering af konventionerne danner grundlag for applikationskomiteens arbejde. På baggrund af Ekspertkomiteens rapport udvælger arbejdsmarkedets parter hvert år 25 individuelle sager på landeniveau. Disse sager udvælges typisk ud fra sagernes alvor, men også ud fra en vis

⁵ Programme and Budget for the biennium 2012-13.

geografisk fordeling. Danmark er nævnt i dette års rapport fra Ekspertkomitéen i forbindelse med Konvention 87 om foreningsfrihed og retten til at organisere sig (s. 127), se bilag 4.

Der er mulighed for at tilkendegive holdning under Applikationskomiteens drøftelser. Danmarks holdning og eventuelle kommentarer i de enkelte individuelle sager afklares først, når arbejdsmarkedets parter har udvalgt de enkelte sager. Der vil være EU-koordination.

- **Den generelle rapport om ILO's grundlæggende konventioner om rettigheder i arbejdet (General Survey on the fundamental Conventions concerning rights at work in the light of the ILO Declaration on Social Justice for a Fair Globalization, 2008)**

ILO's sekretariat udarbejder hvert år en generel rapport (general survey) om et bestemt emne med udgangspunkt i en eller flere af de konventioner, der er sat til diskussion i Applikationskomitéen, og evt. henstillinger i tilknytning hertil. Den generelle rapport tager udgangspunkt i medlemslandenes afrapporteringer om implementering og efterlevelse, herunder identificeret manglende efterlevelse af de udvalgte konventioner. Rapporten diskuteres som regel tidligt under komitéens første møder.

Dette års generelle rapport beskæftiger sig med ILO's otte grundlæggende konventioner. Disse konventioner er også sat på dagsordenen i den tekniske komité, der står for opfølgningen på ILO's deklARATION om social retfærdighed for en fair globalisering (se afsnittet om denne komité ovenfor). Det er herunder et fast punkt, at Applikationskomiteen kommer med sit bidrag til opfølgningsdiskussionen i den tekniske komité.

Den omfattende rapport søger at give et samlet billede af lovgivning og praksis i medlemsstaterne med hensyn til den praktiske efterlevelse af de otte kernekonventioner. Det gælder lige fra positive initiativer i visse lande til alvorlige tilfælde med manglende efterlevelse og implementeringsproblemer i andre lande. Rapporten påpeger den indbyrdes afhængighed og komplementaritet, der er mellem konventionerne. Rettigheder omfattet af disse konventioner er desuden af universel karakter og kræver derfor respekt af alle lande, uanset om de har ratificeret konventionerne eller ej.

Rapporten behandler de mest iøjnefaldende temaer, der vedrører de enkelte konventioner, og ser på reglernes håndhævelse og betydning. Rapporten fremhæver en række vigtige udtalelser fra Ekspertkomiteen og analyserer omfang, metoder og vanskeligheder ved at anvende konventionerne. Det indgår heri at give vejledning til, hvilke skridt medlemslande kan foretage for at lukke huller, der er identificeret omkring manglende gennemførelse. Rapporten undersøger barrierer for ratifikation, herunder mulighederne for via teknisk bistand at overvinde disse forhindringer og perspektiverne for at opnå en videre ratifikation. Ud af ILO's 183 medlemsstater har 135 lande i dag ratificeret alle otte konventioner, men 48 medlemsstater resterer, heriblandt lande med meget høj population.

Deklarationerne om grundlæggende principper og rettigheder på arbejdspladserne (1998) og om social retfærdighed (2008) skal ses som ILO's modsvar på globaliseringens udfordringer. Rapporten har derfor fået titlen "Giving globalization a human face". Helt afgørende i disse deklARATIONER indgår det at anvende og opretholde principperne i ILO's otte kernekonventioner, da der gennem respekt heraf opnås ubestridelige fordele dels for at udvikle det menneskelige potentiale, dels for økonomisk vækst i al almindelighed. Derved banes vejen

for et nyt globalt opsving, for social retfærdighed og for varig fred. Rapporten indeholder udkast til konklusioner.

Dansk holdning

Den danske regering kan - sammen med det øvrige EU – bakke op om diskussionen af ILO's grundlæggende konventioner. Danmark har ratificeret samtlige otte konventioner. Ligeledes benytter EU enhver given lejlighed i ILO til at promovere disse konventioner, deres ratifikation og anvendelse. Den danske regering vil – herunder som led i Danmarks rolle som EU formandskabsland – se frem til en indholdsrig diskussion, som også konstruktivt kan yde bidrag til opfølgingsdiskussionen i den tekniske komité om ILO's grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet.

f. Generaldirektørens rapporter og rapport fra formanden for Styrelsesrådet

Generaldirektøren udarbejder hvert år til konferencen en rapport om et aktuelt social-/beskæftigelsespolitisk emne. Rapporten inkluderer et annekst om situationen for arbejdere i de besatte arabiske områder. Generaldirektøren udarbejder også en rapport om programimplementering og de resultater, ILO har opnået i 2011-12.

Formanden for Styrelsesrådet forelægger en rapport for konferencen om Styrelsesrådets arbejde fra juni 2011 til juni 2012.

Disse rapporter diskuteres i plenum i 2. og 3. uge af konferencen.

3. POLITISKE LANDESPØRGSMÅL SOM FORVENTES BEHANDLET PÅ KONFERENCEN

a. Burma

Befolkningen i Burma/Myanmar har længe været frarøvet grundlæggende universelle friheder og rettigheder, men reformprocessen igangsat af Burmas præsident ved regeringens tiltrædelse i marts 2011 har skabt betydelige fremskridt samt grobund for en yderligere forbedring af situationen. ILO's styrelsesråd har ved sine sidste to samlinger således noteret sig den overvejende positive udvikling i forhold til bekæmpelse af tvangsarbejde og styrkelse af foreningsfriheden i landet, men har ligeledes udtrykt bekymring over en række udfordringer, der stadig gør sig gældende. Grove krænkelse af menneskerettighederne, herunder tvangsarbejde, vilkårlige arrestationer, tvangsflytning af folk og anvendelse af børnesoldater er stadig udbredte i de etniske konfliktområder.

Baggrund

ILO's Styrelsesråd nedsatte i 1997 en undersøgelseskommission under artikel 26 af sin "Constitution" på baggrund af klager om manglende overholdelse af konvention 29 vedrørende tvangsarbejde i Burma/Myanmar. Undersøgelseskommissionens rapport fremkom i 1998 med de følgende 3 anbefalinger: 1) Ændring af lovgivning fra 1907 (The Village and Towns Act), der lovliggjorde tvangsarbejde; 2) Ophør af myndighedernes (militærets) brug af tvangsarbejde; og 3) Krav om efterforskning og passende straf for de skyldige.

Den Internationale Arbejdskonference (ILC) vedtog i 1999 en resolution vedrørende den udbredte brug af tvangsarbejde i Burma/Myanmar, der beklagede, at regeringen ikke havde efterlevet undersøgelseskommissionens anbefalinger. Resolutionen besluttede, at Burma/Myanmar skulle ophøre med at modtage teknisk assistance fra ILO udover i forhold til de tiltag, der var påkrævede for at implementere undersøgelseskommissionens anbefalinger. ILC vedtog efterfølgende i 2000 en resolution om Burma/Myanmar for overtrædelse af konvention nr. 29 (forbud mod tvangsarbejde) samt manglende efterlevelse af en række henstillinger. En konsekvens af resolutionen er, at Burma/Myanmar sættes på Konferencens dagsorden, indtil landet opfylder sine forpligtelser. Resolutionen anbefalede ILO's medlemmer at gennemgå deres relationer med Burma/Myanmar og træffe passende foranstaltninger for at sikre, at disse relationer ikke bidrager til brugen af tvangsarbejde i Burma/Myanmar.

Kort tid efter indledtes forhandlinger mellem Burma/Myanmar og ILO, og forhandlingerne førte bl.a. til udstationeringen af en ILO-forbindelsesofficer til Burma/Myanmar i maj 2002 samt enighed i maj 2003 om en handlingsplan med sigte på at afskaffe tvangsarbejde. ILO har siden 2001 gennemført adskillige besøg til landet, senest gennem en højniveaumission i januar 2012, og generaldirektørens særlige rådgiver har ved flere lejligheder afholdt møder med repræsentanter for den burmesiske regering. Forhandlinger om en aftale mellem Burma/Myanmar og ILO om afskaffelse af tvangsarbejde blev påbegyndt i januar 2007 og den 26. februar 2007 blev der indgået en et-årig aftale mellem ILO og Burma/Myanmar. Aftalen betød, at ILO's forbindelsesofficer i Burma/Myanmar kunne få mere personale, og at klager om tvangsarbejde kunne indgives til forbindelsesofficeren. Aftalen er siden blevet forlænget flere gange – senest under højniveaumissionen i januar 2012.

Status inden ILC i 2012

ILO's Styrelsesråd anerkendte i sine konklusioner ved styrelsesrådsmødet i marts 2012 den overvejende positive udvikling i Burma/Myanmar, særligt forlængelsen af den særlige aftale med ILO og vedtagelsen af ny lovgivning vedr. tvangsarbejde. Den nye lovgivning ved navn "The Ward or Village Tract Administration Act" definerer tvangsarbejde og baner vejen for retsforfølgelse ved overtrædelser. Den erstatter "The Village and Towns Act" af 1907. Den nye lovgivning er dog ikke blevet udarbejdet i overensstemmelse med ILO's anbefalinger og forbyder ikke direkte tvangsarbejde. Styrelsesrådet har understreget vigtigheden af streng implementering af den nye lov i tandem med retsforfølgelse af overtrædelser heraf for bedst muligt at imødekomme undersøgelseskommissionens anbefalinger. Regeringen har med støtte fra hæren (Tatmadaw) på positiv vis indvilliget i at underskrive en aftale (MoU) med ILO for en fælles strategi, der har til formål at eliminere alle former for tvangsarbejde senest i 2015. ILO har dertil påbegyndt en direkte dialog med hæren på højt niveau for at adressere den udbredte brug af tvangsarbejde af Burmas væbnede styrker.

Der er dog en række punkter, hvor Burmas/Myanmars regering ikke har levet op til sine forpligtelser i henhold til aftalen med ILO. Der er fortsat ikke sikret fuld afskaffelse af tvangsarbejde. Militæret mangler at sikre retsforfølgelse ved brug af tvangsarbejde og bruger fortsat fanger til at udføre tvangsarbejde i konfliktområderne. Selvom Burma/Myanmar har løsladt en række politiske fanger, herunder over 36 fagforeningsfolk og arbejdsaktivister siden primo 2011, beklages det af Styrelsesrådet, at 11 faglige aktivister fortsat er fængslede. Styrelsesrådet opfordrede til løsladelse af alle tilbageværende politiske fanger, herunder faglige aktivister. Styrelsesrådet beklagede endelig, at publikationen om indsatsen mod tvangsarbejde ikke endnu i tilstrækkeligt omfang var blevet oversat til mindretalssprog.

ILO modtog i 2011 et stigende antal klager under klagemekanismen, der beløb sig på i alt 535 klagesager, hvoraf 324 lå inden for ILO's mandat. Til sammenligning blev der i 2010 kun indgivet i alt 330 nye klagesager, hvoraf 120 faldt ind under aftalen med ILO. Stigningen i antallet af klager fremhæves positivt, da det ses som et udtryk for øget opmærksomhed i befolkningen på deres rettigheder i forbindelse med tvangsarbejde og eksistensen af klagemekanismen.

I forbindelse med Styrelsesrådets møde i marts 2012 og behandlingen af spørgsmålet om foreningsfrihed i Burma/Myanmar var der ikke opbakning til at nedsætte en undersøgelseskommission, hvorfor man besluttede at udskyde beslutningen til styrelsesrådets møde i november 2012. Der var generel tilfredshed med udviklingen. Det bemærkes i den sammenhæng, at den nye Labour Organizations Law trådte i kraft under mødet i styrelsesrådet. Man opfordrede til at overveje at øge den tekniske assistance til landet og til at sikre de nødvendige visa til forbindelsesofficerens nye personale. Arbejdstagerne fremhævede, at Burma/Myanmars lovgivning endnu ikke er i overensstemmelse med konventionen, at kollektive forhandlinger og strejker fortsat ikke er mulige, samt at fagforeningssammenslutningen (FTUB) stadig behandles som en terrororganisation.

Der vil i applikationskomitéen under konferencen i 2012 blive afholdt en session om Burma/Myanmar for at drøfte regeringens opfølgning på anbefalingerne fra undersøgelseskommissionen vedrørende konvention 29 om tvangsarbejde. Styrelsesrådet har desuden anmodet om udsendelse af en ny mission til Burma/Myanmar, der skal fremkomme med en rapport til brug for den Internationale Arbejdskonference i juni 2012.

Ligeledes skal ILC 2012 behandle Burma som særligt dagsordenspunkt iht. en beslutning truffet af ILO's Styrelsesråd i marts 2012. ILO forventes ved denne lejlighed at foretage en gennemgang af tiltag, som ILC tidligere har vedtaget for at sikre Burma/Myanmar's efterlevelse af anbefalinger fremlagt af undersøgelseskommissionen nedsat i 1997. ILO ventes ligeledes at revidere sin tidligere resolution vedtaget i år 1999, der begrænser teknisk assistance fra ILO til implementering af undersøgelseskommissionens anbefalinger. Behandlingen af Burma/Myanmar vil følges tæt af EU og Danmark, da man iht. konklusioner fremlagt af EU's Udenrigsråd i april 2012 vil skulle forholde sig til spørgsmålet om at gentildele Burma/Myanmar begunstiget handelspolitisk status i form af Generalized System of Preferences (GSP) status. EU fratog Burma/Myanmar denne status i 1997 grundet klager over den udbredte brug af tvangsarbejde i landet.

Dansk holdning

Målet med Danmarks og EU's politik og engagement i forhold til Burma/Myanmar er at understøtte en demokratisk udvikling i bæredygtig vækst. Det er Danmarks holdning, at den demokratiske udvikling i Burma/Myanmar skal drives af burmeserne selv. De positive forandringer skal komme indefra. Det danske og det internationale engagement skal derfor tilrettelægges på en måde, så det understøtter denne proces og tilskynder til yderligere forandringer. Danmark og EU er derfor løbende i tæt dialog med de demokratiske kræfter i Burma/Myanmar, herunder ikke mindst Aung San Suu Kyi, for at sikre, at Danmarks og EU's politik understøtter de demokratiske kræfters egne bestræbelser. Som reaktion på den seneste tids positive udvikling har Danmark og EU besluttet at suspendere sanktionerne mod Burma/Myanmar med undtagelse af våbenembargoen og eksport af udstyr, der kan bruges til intern undertrykkelse og evt. visse sanktioner vedr. militært samarbejde. Bistand og dialog

med de asiatiske lande om fremme af en demokratisk løsning udgør også vigtige elementer i Danmarks og EU's politik og engagement i forhold til Burma/Myanmar.

Den danske holdning er, at forlængelsen af aftalen mellem Burma/Myanmar og ILO er et fremskridt, der bl.a. giver Burma/Myanmar mulighed for at leve op til sine forpligter i henhold til aftalen og fremvise konkrete resultater vedr. afskaffelse af tvangsarbejde. Fsva. spørgsmålet om GSP-status bør der tages højde for drøftelserne i ILO, når dette spørgsmål måtte komme op i EU.

4. BAGGRUND

a. Den Internationale Arbejdsorganisation

Den Internationale Arbejdsorganisation (ILO) oprettedes i 1919 med det formål at fremme social retfærdighed og arbejde for en forbedring af arbejdsforholdene verden over. ILO er en særorganisation under FN, og organisationen tæller i dag 183 medlemslande. ILO opererer med en unik trepartsstruktur, hvor repræsentanter for arbejdstagere og arbejdsgivere fungerer på lige fod med regeringer.

Hvert år i juni afholdes Den Internationale Arbejdskonference med deltagelse af alle ILO's medlemslande. Arbejdskonferencen er ILO's øverste organ. Hver delegation består af repræsentanter for regeringen, arbejdstagerne og arbejdsgiverne. En særlig komite ("credentials-komitéen") sikrer, at der reelt er tale om uafhængige partsrepræsentanter.

ILO ledes af en generaldirektør, der vælges af Styrelsesrådet for 5 år ad gangen. Den nuværende generaldirektør er chileneren Juan Somavia, der i 2008 blev genvalgt til en 3. periode i stillingen (2009-2013). Somavia har imidlertid meddelt, at han ønsker at træde tilbage fra posten september 2012, hvorfor der som indledning på ILC 2012 skal vælges ny generaldirektør. Generaldirektøren varetager sammen med Sekretariatet den daglige ledelse af ILO og rapporterer hvert år til Arbejdskonferencen.

Styrelsesrådet består af 56 medlemmer (28 regeringsrepræsentanter (medlemslande), 14 arbejdstagerrepræsentanter og 14 arbejdsgiverrepræsentanter) og mødes tre gange årligt (marts, juni og november). Styrelsesrådet har til opgave at fastlægge ILO's overordnede politik, at vedtage dagsordenen for den årlige Arbejdskonference, at fastlægge ILO's budget samt at vælge generaldirektøren. Der er tradition for et nordisk rotationsprincip i Styrelsesrådet; Danmark var således medlem fra 1999-2002, Norge fra 2002-2005, Finland fra 2005-2008 og Sverige fra 2008-11. Danmark blev på Arbejdskonferencen 2011 valgt ind i Styrelsesrådet for en 3-årig periode.

b. ILO's mandat

Den Internationale Arbejdskonference har til opgave, at:

- Vedtage internationale arbejdsstandarder i form af konventioner og henstillinger.
- Overvåge anvendelsen og implementeringen i medlemslandene af de vedtagne konventioner og henstillinger. Dette foregår i praksis ved, at medlemslandene hvert år rapporterer til ILO.
- Fungere som et diskussionsforum for sociale og arbejdsmæssige spørgsmål. I de senere år har Konferencen bl.a. diskuteret emner som globalisering, beskæftigelsesfremme, social beskyttelse og veje ud af den globale økonomiske krise.

- Vedtage retningslinjer for ILO's generelle politik og aktiviteter i fremtiden.
- Vedtage ILO's arbejdsprogram og budget (hvert andet år). ILO's arbejde finansieres af medlemslandene.

ILO formulerer internationale arbejdsstandarder i form af konventioner og henstillinger – og det er herefter op til medlemsstaterne selv at ratificere konventionerne. Bestemmelserne om arbejdsforhold har oftest karakter af minimumsstandarder.

c. ILO-konventioner og henstillinger

Siden oprettelsen i 1919 har ILO vedtaget 189 konventioner om en bred vifte af emner samt 201 henstillinger. 8 konventioner har status af *grundlæggende ILO-konventioner om principper og rettigheder på arbejdsmarkedet*:

- Konvention nr. 29 om tvangsarbejde (1930).
- Konvention nr. 87 om organiseringsfrihed (1948).
- Konvention nr. 98 om kollektiv forhandling (1949).
- Konvention nr. 100 om ligeløn (1951).
- Konvention nr. 105 om afskaffelse af tvangsarbejde (1957).
- Konvention nr. 111 om diskrimination i ansættelse (1958).
- Konvention nr. 138 om minimumsalder (1973).
- Konvention nr. 182 om de værste former for børnearbejde (1999).

Disse 8 konventioner er alle medlemslande – qua deres medlemskab – forpligtet til at fremme, respektere og efterleve, uanset om de har ratificeret dem eller ej.

ILO's konventioner er ligesom andre FN-konventioner kun bindende for de medlemslande, der vælger at ratificere dem. Når et medlemsland har ratificeret en ILO-konvention, skal der regelmæssigt rapporteres til ILO om efterlevelsen af konventionen. ILO's henstillinger er ikke juridisk bindende for medlemslandene, men fungerer som retningslinjer for national handling.

d. Danmark og ILO, ratificerede konventioner og henstillinger

Danmark har været medlem af ILO siden oprettelsen i 1919. Til dato har Danmark ratificeret 72 af ILO's i alt 189 konventioner. Danmark betalte i 2012 ca. 2,7 mio. CHF i medlemsbidrag til ILO.

Arbejdskonferencens dagsordenspunkter drøftes nationalt med arbejdsmarkedets parter i Det faste ILO-udvalg. I udvalget deltager udover ministeriet de mest repræsentative hovedorganisationer på det danske arbejdsmarked⁶. Derudover foregår der uformel koordinering på nordisk regeringsplan (nordiske ILO-samrådsmøder). Typisk foregår der endvidere løbende koordinering i kredsen af EU-lande.

I forhold til EU er ILO repræsenteret ved et "Liaison Office" i Bruxelles, og repræsentanter for EU-delegationen i Geneve (EU External Action Service) deltager som observatører i Den Internationale Arbejdskonference. Desuden står det aktuelle EU-formandskab i Genève under Arbejdskonferencen for en omfattende koordination af EU-landenes holdninger. Rollefordelingen mellem formandskabslandet og den relativt nye EU-delegation er endnu

⁶ pr. 1. januar 2012 DA, LO, KL, FTF og AC

ikke helt afklaret, men som udgangspunkt taler formandskabslandet på EU's vegne, mens EU-delegationen i nogle komitéer kan have en mere ledende rolle ift. intern EU-koordination.

Beskæftigelsesministeriet rapporterer hvert år efter Arbejdskonferencen til Folketinget i form af en beretning.

5. DELEGATIONEN

a. Regeringsdelegation

Regeringsrepræsentanter og rådgivere:

- Efter særlig aftale er ambassadør Steffen Smidt fra FN-Missionen i Genève **delegationsleder** og regeringsrepræsentant.
- Attaché Torben Lorentzen, FN-Missionen i Genève, regeringsrepræsentant og stedfortrædende delegationsleder (Applikationskomitéen)
- Attaché Malene Axelsen Mundt, FN-Missionen i Genève, rådgiver (Applikationskomitéen)
- Sekretariatschef Agnete Andersen, rådgiver (Komitéen om grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet)
- Fuldmægtig Zenia J. Liljeqvist, rådgiver og stedfortrædende regeringsrepræsentant, Beskæftigelsesministeriet (Komitéen om grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet)
- Specialkonsulent Susanne Christensen, Beskæftigelsesministeriet, rådgiver (Komitéen om grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet)
- Fuldmægtig Lis Witsø-Lund, Beskæftigelsesministeriet, rådgiver (Komitéen om social protection floors)
- Specialkonsulent Torben S. Hede, Social- og Integrationsministeriet, rådgiver (Komitéen om social protection floors).
- Specialkonsulent Lars Thøgersen, Social- og Integrationsministeriet, rådgiver (Komitéen om social protection floors)
- Chefkonsulent Vibe Westh, Styrelsen for Fastholdelse og Rekruttering, rådgiver (Komitéen om ungdomsarbejdsløshed).
- Fuldmægtig Bircan Eker, Arbejdsmarkedsstyrelsen, rådgiver (Komitéen om ungdomsarbejdsløshed)
- Kontorchef Lone Henriksen, Beskæftigelsesministeriet, stedfortrædende regeringsrepræsentant.
- Michael Berner, FN-Missionen i Genève, bistår regeringsdelegationen
- Praktikant Johan Bavnshøj, FN-Missionen i Genève, bistår regeringsdelegationen.

Grønlands Selvstyre deltager i dagene 30. maj- 5. juni 2012 ved fuldmægtig Trine Søgaard Jørgensen.

b. Arbejdstagerdelegation

- International konsulent Jens Erik Ohrt, LO, arbejdstagerrepræsentant (Applikationskomitéen)
- Konsulent Jørgen Holst, FTF, rådgiver (Komitéen om social protection floors)
- Ungdomskonsulent Mathias Askholm, HK, rådgiver (Komitéen om ungdomsarbejdsløshed)

- LO-sekretær Marie-Louise Knuppert, LO, stedfortrædende arbejdstagerrepræsentant (Komitéen om grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet)
- Konsulent Jørgen Assens, Udlandssekretariatet, vil aflægge konferencen et besøg
- Ungdomskonsulent Nanna Biener, 3F, vil aflægge konferencen et besøg
- Ungdomsansvarlig Christina Roslundh, Fag- og Arbejde – FOA, vil aflægge konferencen et besøg
- Ungdomsansvarlig Casper Jarlstadt, Dansk Metal, vil aflægge konferencen et besøg
- Afdelingsleder Bernt Fallemkamp, LO, vil aflægge konferencen et besøg

c. Arbejdsgiverdelegation

- Ansættelsesretschef Flemming Dreesen, DA, arbejdsgiverrepræsentant (Applikationskomitéen og Komitéen om social protection floors)
- Vicedirektør Jørgen Rønnest, DA, stedfortrædende arbejdsgiverrepræsentant (Komitéen om grundlæggende principper og rettigheder i arbejdet)
- Chefkonsulent Henning Gade, DA, rådgiver (Komitéen for ungdomsarbejdsløshed)
- Chefkonsulent Henrik Schilder, KL, rådgiver (Applikationskomitéen)
- Direktør Sine Sunesen, KL, vil aflægge konferencen et besøg
- Direktør Jørn Neergaard Larsen, DA, vil aflægge konferencen et besøg